

**Alle mannen
doen hun best***
(*Alle v/x ook)

Inge Scheynen

ACHTERFLAP

Waarom moet ik altijd sorry zeggen? – Jij kan echt niets laten rusten, hé? – Ik ging er wel van uit dat... - Ik ben wie ik ben, ik heb mezelf niet gemaakt! – Ik wou alleen maar helpen ! – Weet jij eigenlijk zelf wel wat je wil? - Voor jou is het ook nooit goed! – Als je het niet meer ziet zitten, vertrek dan maar! – Je moet je dat toch allemaal niet zo aantrekken! - Ik doe echt wel mijn best!

Herkenbaar? Waarschijnlijk wel wanneer je je in een langdurige relatie bevindt. Het zijn bitsigheden die partners elkaar naar het hoofd slingeren en die moeten dienen als excuus, afleiding, verdediging of beschuldiging. Het onderwerp verdwijnt uit beeld, de communicatie ontspoot en het resultaat is ergernis alom.

Er moeten toch alternatieven mogelijk zijn?...

“I remind myself every morning: Nothing I say this day will teach me anything. So if I’m going to learn, I must do it by listening.” (Larry King)

M, v, x

Dit is een feministisch boek. Het moedigt vrouwen aan om hun terrein op te eisen, clichés te doorprikken en zich niet te laten overbluffen. Wie origineel en adequaat reageert, hoeft niet op de man te spelen.

“Natuurlijk moet je een man nemen zoals hij is. Maar je hoeft hem niet zo te laten.”

(tegeltjeswijsheid)

Dit is een machoboek. Het reikt mannen alternatieven aan voor de lege frases waarmee ze zichzelf in de slachtofferrol duwen. Zodat ze een discussie als morele winnaar kunnen afsluiten zonder in de aanval te gaan.

“Wil u de man spreken die hier de leiding heeft, of de vrouw die van alles op de hoogte is?”

(tegeltjeswijsheid)

Dit is een boek voor diegenen die zich niet binair identificeren of zich in een alternatieve relatievorm bevinden. De aangehaalde beweringen, boutades, dooddoeners en stoplappen zijn niet genderafhankelijk. De termen man, vrouw, hij, zij,... enz. zijn te interpreteren of te vervangen naar eigen voorkeur, aanvoelen en/of inzicht.

“Love is never wrong.” (Melissa Etheridge)

Onderwerpen waarover in een doordeweekse relatie het meest wordt ruziegemaakt, zijn geld, seks en stofzuigen. De auteur beperkt zich tot het laatste. Dit boek zal geen acute crisissituaties oplossen, maar hopelijk iets bijdragen aan evenwaardig en respectvol samenleven.

“Marriage resembles a pair of shears, so joined that they cannot be separated; often moving in opposite directions, yet always punishing anyone who comes between them.” (Sydney Smith)

Opbouw

Meningsverschillen komen voor in elke relatie. Het is niet iedereen gegeven om deze op een constructieve en respectvolle manier te kunnen bespreken. Dikwijls verzandt een discussie in steeds dezelfde argumenten die bovenkomen en bij de partner geen begrip, maar ergernis opwekken. Waarom dat zo is, wordt duidelijk wanneer je deze argumenten koppelt aan de basisvoorwaarden voor een harmonieus samenleven:

1. Waarom moet ik altijd sorry zeggen?	verantwoordelijkheid
2. Jij kan echt niets laten rusten, hé!	luisterbereidheid
3. Ik ging er wel van uit dat...	verwachtingen
4. Ik ben wie ik ben, ik heb mezelf niet gemaakt!	openheid
5. Ik wou alleen maar helpen!	steun
6. Weet jij eigenlijk zelf wel wat je wil?	betrokkenheid
7. Voor jou is het ook nooit goed!	waardering
8. Als je het niet meer ziet zitten, vertrek dan maar!	respect
9. Je moet je dat toch allemaal niet zo aantrekken!	inleving
10. Ik doe echt wel mijn best!	inzet

Elk hoofdstuk van dit boek behandelt zonder teveel theoretische uitweidingen één van de bovenstaande communicatievalkuilen, door de auteur ook “onzinnen” genoemd. De aandachtige lezer zal opmerken dat meer dan de helft hiervan zogenaamde “ik-boodschappen” zijn. Hoewel deze manier van communiceren door velen wordt aangeraden kan ze ook frustratie veroorzaken, omdat de partner zich niet gehoord voelt. In dit boek is de rode draad: *“Het gaat niet over jou!”* Het is immers juist door minder vanuit zichzelf en de eigen beleving te vertrekken, dat er aandacht en begrip ontstaat voor de verzuchtingen van de andere.

Aan de hand van steeds dezelfde voorbeelden (één uit een werksituatie en één uit een gezinssituatie) wordt geïllustreerd hoe zo’n “onzin” een discussie kan laten ontsporen. Het voorbeeld uit de werksituatie is toegevoegd om de onzinnigheid te verduidelijken. Tegenover een leidinggevende of collega zou niemand eraan denken om één van bovenstaande argumenten te gebruiken, terwijl ze in een liefdesrelatie even absurd zijn.

De knelpunten in de discussie worden opgelijst en geanalyseerd in enkele trefwoorden, in de hoop op een AHA-erlebnis bij de lezer. Met deze inzichten – en wat goede wil van beide partners – kan een discussie “ontmijnd” worden, zoals wordt aangetoond. Als synthese is achteraan in het

boek een “onzinfilter” of “nonsensscanner” opgenomen, die partners in staat moet stellen de valkuilen te omzeilen, zodat ze niet afdwalen van het onderwerp en met respect naar elkaar luisteren.

“Liefde is niet elkaar aanstaren, maar samen dezelfde richting uit kijken.” (tegeltjeswijsheid)

1. “Waarom moet ik altijd sorry zeggen?”

(een hoofdstuk over verantwoordelijkheid)

“Apologies aren’t meant to change the past. They are meant to change the future.” (Kevin Hancock)

Donderdagmiddag, op het kantoor van “Dakwerken Louis”, ergens in Antwerpen:

“Goedemiddag Arthur, neem plaats. Je weet waarschijnlijk waarom ik je heb laten komen.”

“Ik vermoed van wel, mijnheer Louis. Maar ik hoop dat ik het verkeerd heb...”

“Je kwam vorige week dinsdag om 08.45u aan op de bouwwerf in de Delinstraat. Niet alleen was je daarmee drie kwartier te laat, je was ook...”

“...vergeten om de bouwmaterialen te gaan laden bij de groothandel. Ik weet het, mijnheer, en ik wil dit hier graag nog eens allemaal uitleggen. Het was zo’n drukke ochtend en ik was al aan de late kant en...”

“De werfleider heeft me het volledige verhaal reeds verteld, maar helaas is daarmee het probleem niet opgelost. Niet alleen was de klant ontevreden, er zijn ook kostbare werkuren verloren gegaan door de extra rit, dwars doorheen het piekuur dan nog. En de benzine is natuurlijk ook niet gratis. Bovendien was de camionette van de zaak drie uur langer onbeschikbaar. Het ergste was nog dat de werf slechts een dag later opgeleverd kon worden, wat ook de agenda voor de rest van de maand in de war stuurde.”

“Ik ben er mij van bewust dat mijn vergetelheid voor heel wat problemen heeft gezorgd. Maar ziet u, het was mij ontschoten omdat...”

“De redenen doen er niet echt toe, Arthur. Dit is een kleinschalig bedrijf, waar iedereen zijn verantwoordelijkheid moet nemen om de zaak te laten draaien. Door jouw nonchalance rezen er problemen. Voor de klant, voor de zaak en uiteindelijk dus ook voor je collega’s. En dit niet voor de eerste maal. Enkele maanden geleden was er ook zo’n incident. Ik zie me dan ook genoodzaakt om je contract bij “Dakwerken Louis” te beëindigen, wat me oprecht spijt.”

“Maar mijnheer Louis, ik heb mij hiervoor al honderd keer verontschuldigd! Bij de werfleider, bij de collega’s...”

“Dat bestrijd ik niet, Arthur, maar...”

“... Ik heb zelfs met taart getrakteerd om het goed te maken, wat moet ik nog meer doen?”

“Tja, Arthur, dat werd gewaardeerd, hoor. Maar...”

*“... En nu moet ik me bij u nog een keer verontschuldigen. Zo stilaan vraag ik me af **waarom ik degene ben die altijd sorry moet zeggen!**”*

“Wel, het is prima dat je sorry zegt, maar...”

“De werfleider is altijd op mij aan het vitten! Bij het minste foutje eist ze excuses! Dat is toch niet werkbaar? Duizend keer per dag sorry zeggen, wie houdt dat vol?”

“Ja, maar Arthur... Duizend keer?...”

“Nu ja, bij wijze van spreken. Het gaat erom dat dat mens nooit ziet wat er goed gaat. Maar o wee als er iemand een vergissing begaat, dan staat ze hoog van haar toren te blazen!

“Hmm, dat klinkt niet zo positief, wat je daar zegt...”

“Positief? Dat is een woord dat zij niet kent, hoor? Altijd maar zeuren over kleinigheden. En wij ons maar verontschuldigen!”

“Oei Arthur, dat lijkt me geen fijne werksfeer...”

“Dat is wel het minste wat je kan zeggen. En vergeet niet: ik had ook nog een taart bij, hé!”

“Tja,... ik neem aan dat het allemaal een beetje teveel kan worden. Die taart kan zeker gezien worden als een teken van je goede wil...”

“Zoals u zegt: een teken van mijn goede wil!”

“Hmm... De inspanning moet natuurlijk van twee kanten komen...”

“Zo is dat! En anderen maken ook fouten, hoor. Niet in het minst de werfleider zelf! Denk je dat die met excuses komt? Nooit! Dat is toch niet zoals het hoort!

“Nee... nee... dat is inderdaad niet zoals het hoort. Iedereen maakt fouten, dat is waar.”

“En of dat waar is!”

“Het minste wat we kunnen verwachten, is dat zij zich dan ook zouden verontschuldigen....”

“Nooit, mijnheer Louis, geen enkele keer! Dat bedoel ik nu. Zelf moet ik me de hele tijd verantwoorden en anderen doen gewoon maar waar ze zin in hebben!”

“Eh... ja... Tja... Daar heb je een punt. Iedereen gelijk voor de wet... OK dan... Vergeet dat maar, van dat ontslag. Kom, we gaan er eentje drinken en morgen opnieuw fris aan de slag!”

“Hihi, beer is like duct tape, it fixes everything, niet? Op uw gezondheid, mijnheer Louis!”

“En op de jouwe, Arthur!”

Geloofwaardig? Niet bepaald. Arthur kan eerder een antwoord in deze zin verwachten:

“Wel, Arthur, eerlijk gezegd lijkt het me de logica zelf dat je je bij je collega’s en de werfleider verontschuldigt wanneer ze hinder ondervinden van een door jou gemaakte vergissing, bewust of onbewust. En wat dat betreft, had ik ook liever een welgemeende “sorry” gehoord dan dit hele betoog. Je minimaliseert je verantwoordelijkheid en vindt blijkbaar dat er een grens is aan het aantal keren dat je je spijt betuigt, maar niet aan het aantal keren dat je in de fout gaat. Dit is niet de attitude die ik van mijn personeel verwacht. Ik zie dan ook geen toekomst voor jou bij dit bedrijf, maar wens je het beste voor de toekomst.”

“The price of greatness is responsibility.” (Winston Churchill)

Donderdagmiddag, ergens op een appartement in Antwerpen, in een hobje in een buitenwijk, in een villa rond Brussel of een trendy tiny house, in een hobje in een buitenwijk, in een villa rond Brussel of een trendy tiny house:

“Dag schat, ik ben thuis!”

“Fijn... En waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekcademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

Vanaf hier kan de discussie verschillende richtingen uit...

Versie 1: Assepoester en haar prins (hebben geen behoefte aan dit boek)

“Begin nu weer niet over ons Bartje. Dat hebben we besproken en ik heb al tien keer sorry gezegd!”

“Tuurlijk, tuurlijk, we gaan daar niet opnieuw over beginnen, hoor! Maar wat ons Sofie betreft...”

“Ja, ons Sofie... die was ik even vergeten. Maar jij was ook iets vergeten, hé?”

“Wat dan?”

“Het berichtje dat je me gewoonlijk stuurt, zodat ik eraan denk om haar op te halen.”

“Oh, wat dom! Helemaal niet meer aan gedacht! OMG, hoe erg voor ons Sofie! En voor jou, natuurlijk! Sorry, hoor, schat. Sorry!”

*“Ach, 't is niks. We moeten allebei een keertje de verantwoordelijkheid durven nemen, hé. **Het kan niet altijd mijn schuld zijn, hé?**”*

“Nee, natuurlijk niet. Duidelijk niet...”

“Kijk, dat waardeer ik nu aan jou. Dat je er openlijk voor uit komt wanneer je in de fout gaat.”

“Ja, als het aan mij ligt, ligt het aan mij, hé...”

“Zo is dat. Ik geef het ook toe wanneer ik de schuldige ben, hé?”

“Ja, ja! Altijd!”

“Want eigenlijk was ik ons Sofie helemaal niet vergeten, hoor. Ik dacht gewoon dat het nog vakantie was.”

“Ah... Ja, dat verklaart veel.”

“Ja, want daarvan had je me ook niet op de hoogte gebracht, hé, dat de vakantie voorbij was?”

“Nee, je hebt gelijk. Dat was ik ook vergeten. Ik moet echt wat minder nonchalant worden, hé?”

“Ja, dat zou het leven wel makkelijker maken. Ik zie je graag, hoor, maar...”

“Je vindt het moeilijk om met mij samen te leven... Is dat het?”

“Ja, ik moet toegeven, af en toe wel. Je maakt ook steeds dezelfde fouten, hé?”

“Hmm... Ik vind het echt heel vervelend voor jou...”

“Ja... het is toch niet teveel gevraagd om me op de hoogte te houden van mijn agenda, hé?”

“Nee... nee, natuurlijk niet. Nogmaals: het spijt me echt.”

“Ach, ik kan het wel een keertje door de vingers zien, hoor... Weet je, we laten het hierbij. Ik zal er niet meer op terugkomen. En ook niet op die situatie met ons Bartje van vorige week.”

“Daar ben ik blij om. Want dat was ook niet jouw schuld, hé?”

“Ah nee, toen dat verklikkerlichtje ging branden in de wagen,...”

“...heb je je verantwoordelijkheid genomen en ons Bartje laten staan... Heel normaal, gezien de omstandigheden!”

“Laten staan, laten staan... Jij bent hem gaan ophalen, hé? Ik mag er toch op rekenen dat jij onze kinderen niet in de steek laat. Of niet soms?”

“Tuurlijk, tuurlijk... Sorry, dat klonk alsof ik je iets kwalijk nam. Is niet zo, hoor. Dat moet je nooit denken!”

“Nee, dat denk ik zeker niet. Er valt ook niets kwalijk te nemen, hé?”

“Zeker niet!”

“Dan zijn we het weer eens. En alles is vergeven en vergeten, hoor!”

“Daar ben ik blij om. Zal ik je een aperitiefje halen?”

“Goed idee!”

“En is er nog iets wat je wenst?...”

“Hmm.... Dat zou wel eens kunnen. Breng dat aperitiefje maar naar boven... Wat denk je daarvan?”

“Hihi, met plezier... Hihi!”

Resultaat: Assepoester vraagt na een jaar de scheiding aan en de prins zag het niet aankomen.

Versie 2: Kim en Kim (hebben dit boek – nog – niet gelezen)

“Begin nu weer niet over ons Bartje. Dat hebben we besproken en ik heb al tien keer sorry gezegd!”

“Dat klopt, maar...”

“Ik heb er zo stilaan genoeg van, hoor! Ik krijg niet eens de kans om uit te leggen wat er gebeurd is!”

“Wat er ook gebeurd is, ik was er niet van op de hoogte. En ons Sofie ook niet.”

*“Ok, ok, 't is al goed. Je hebt het duidelijk nog niet genoeg gehoord. Dus, voor de elfde keer dan maar: sorry! **Sorry. sorry. sorry! Zo goed?**”*

“Euh... Nee, niet goed...”

Resultaat: Het koppel gaat na een jaar “als goede vrienden” uit elkaar.

Versie 3: Dominique en Dominique (Dominique heeft het boek gelezen)

“Begin nu weer niet over ons Bartje. Dat hebben we besproken en ik heb al tien keer sorry gezegd”

“Dan misschien nu nog een keer voor Sofie?... en aan Sofie?”

*“Ik zie niet in waarom! **Waarom moet ik altijd sorry zeggen? Is het soms mijn schuld** dat het verklikkerlichtje van de wagen ineens aansprong, vorige week?”*

“Nee, maar dat is het punt niet. Het gaat erom dat...”

“Dat is het punt wel! Ik moest ermee naar de garage, want zoiets kan wijzen op acuut gevaar!”

“Het punt is: je had toch even kunnen verwittigen?”

“Dat is me even ontschoten, het ging namelijk om de veiligheid van iedereen die met de wagen rijdt. Dus ook om die van jou, hé!”

“Nog eens: dat is het punt niet...”

“Luister eens: we hebben dat gedoe met ons Bartje uitgebreid besproken en ik heb je zelfs bloemen gebracht! Moest het je ontschoten zijn: de ruiker staat nog op tafel!”

*“Dat is mooi, maar met of zonder bloemen, **sorry is geen snelle fix**, hé. Ik kan niet zomaar over alles heenstappen wanneer jij sorry zegt. Daarmee is het niet opgelost.”*

“Voor jou is het nooit opgelost. Jij zou het liefst hebben dat ik elke dag begin met sorry zeggen voor de vorige!”

“Maar Dominique, we zijn amper een week verder en het gebeurt opnieuw! Dan kan je toch niet beweren dat alles in orde is!”

“Zoals ik daarnet al zei: totaal andere situatie! Daarnet ging ik Theo thuisbrengen en dan nog tanken en dan heb ik er niet meer aan gedacht om langs de muziekacademie te rijden. Kan gebeuren, toch?”

“Zet zo’n afspraken dan toch in je telefoon. Of in een agenda! Je gebruikt toch ook een agenda voor het werk?”

“Een agenda voor het werk? Waarom begin je nu weer over het werk? Het is altijd hetzelfde: je sleurt er van alles bij wat er niets mee te maken heeft!”

*“**Altijd, van alles... laat die grote woorden vallen**. Het gaat over hier en nu!”*

*“Inderdaad: hier en nu. Hier en nu moet ik weeral sorry zeggen! **Alsof jij nooit eens iets vergeet**. En het is nu ook weer niet het einde van de wereld! Ze is al twaalf, ze kan best wel even wachten.”*

“Twaalf of niet, ze was echt ongelukkig. Ze zat daar helemaal alleen in het kantoortje van de conciërge...”

*“Ja, speel nu maar wat op mijn gemoed. **Alsof ik me nog niet schuldig genoeg voel!** Denk je dat het fijn is om altijd te horen te krijgen wat je nu weer verkeerd gedaan hebt?”*

“Nee,... maar het is ook niet fijn om...”

"Gewoon omdat het nu enkele keertjes heel even misgaat, krijg ik de wind van voor. Dat is gewoon niet eerlijk."

"Niet eerlijk?..."

"Ik bedoel maar: je had het veel slechter kunnen treffen, hoor!"

"En waar komt dit nu weer vandaan?..."

"Ik meen het, **ik ben echt de kwaadste niet!** Was je misschien liever met Robin getrouwd? Die gaat elk jaar een week skieën met de maten. Kost nog veel geld ook!"

"Wat bazel je toch allemaal? Wat heb ik met Robin te maken? Of met die skivakantie?"

"... En Lou zit elke zondag op café om te biljarten. Terwijl haar partner op familiebezoek gaat met de kinderen. Daar zou je ook niet blij van worden, hé?"

"Nee, maar ik ben dan ook niet met Lou..."

"... en dat zou niet in mijn hoofd opkomen. Je gelooft het misschien niet, maar ik geef echt om mijn gezin, hoor!"

"Dominique, het is geen wedstrijd en **het gaat niet over jou!** Het gaat om Sofie!"

"'t Is al goed, ik heb het begrepen. Ik zal wel weer sorry zeggen. Ok, vooruit dan: Sorry! Sorry! Sorry voor alles! Nu goed?"

"Nee, niet goed..."

"Wat bedoel je, niet goed? **Dat is toch wat je wil horen?** Dus ik zal het nog eens zeggen: Sorry! En nog eens: sorry! Voilà. En weet je wat? Ik zal ook nog bloemen halen ook! Ben je dan tevreden? Of heb ik nog een andere misdaad begaan waarvoor ik me moet verontschuldigen? Wel?"

"Nee,... Nee, maar."

"Wel, weet je wat, ik zeg alvast sorry voor het volgende. En voor het daaropvolgende. Voilà, dan kunnen we er even tegen. Zo goed?"

"Maar... Maar dat is toch niet wat ..."

"Whatever! **Alles wat er misgaat, is toch mijn schuld volgens jou.** Dus ik zeg alvast sorry. En nu wil ik graag even gaan douchen... of moet ik me daar ook voor verontschuldigen, misschien?..."

Resultaat: Het wordt een vechtscheiding, waarbij Dominique de rechter ervan probeert te overtuigen dat hij/zij niets goeds kon doen.

Een verontschuldiging is een erkenning van verantwoordelijkheid.

"I'm sorry you're angry is not an apology." (tegeltjeswijsheid)

"Waarom moet ik altijd sorry zeggen?"

"Het worden wel veel sorry's, hé, de laatste tijd?..."

➔ Evenveel sorry's als fouten.

"Sorry, sorry, sorry. Zo goed?"

➔ Sorry is geen snelle fix.

"Dat is toch wat je wil horen?"

➔ Niet als het niet gemeend is.

"Jij sleurt er altijd van alles bij..."

"Alles wat er misgaat, is toch mijn schuld volgens jou."

"Het kan niet altijd mijn schuld zijn."

➔ Alles klopt nooit van niets en altijd.

"Alsof jij nooit eens iets vergeet."

➔ Het gaat niet over mij.

"... of moet ik me daar ook voor verontschuldigen, misschien?..."

➔ Proficiat, je hebt het laatste woord!

"Ik ben echt de kwaadste niet."

"Alsof ik me nog niet schuldig genoeg voel."

➔ **Het gaat niet over jou!**

Versie 4: Sam en Sam (Beiden hebben het boek gelezen)

“Dag schat, ik ben thuis!”

“Fijn... En waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekacademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

“... Euh... Sorry schat, een welgemeende sorry...”

“Het worden wel veel sorry's, hé, de laatste tijd?...”

“Ja... ik maak het je best lastig. Ik begrijp dat je je niet happy voelt.”

“Nee, het was stressen om het allemaal opgelost te krijgen. En het probleem is: dit gaat nog voorvallen, hé. Zolang jij niet...”

“... leert om een agenda te gebruiken. Ja, ik weet het, dat heb je al vaak gevraagd...”

“Je moet dat niet doen omdat ik het vraag, schat, maar omdat het nuttig is. En nodig!”

“Ja, anders gaat het niet goedkomen, hé?”

“Geen kans.”

“Ok dan, ik zal een app installeren op mijn telefoon, jij wint!”

“Het is geen wedstrijd!”

“Weet ik wel... Het voelde heel even zo. Maar ik raak er wel overheen, geen zorgen!”

Resultaat: En ze leefden nog lang en gelukkig.

2. Jij kan echt niets laten rusten, hé! (een hoofdstuk over luisteren)

“The single biggest problem in communication is the illusion that it has taken place.” (George Bernard Shaw)

Donderdagmiddag, op het kantoor van “Dakwerken Louis”, ergens in Antwerpen:

“Goedemiddag Arthur, neem plaats. Je weet waarschijnlijk waarom ik je heb laten komen.”

“Ik vermoed van wel, mijnheer Louis. Maar ik hoop dat ik het verkeerd heb...”

“Je kwam vorige week dinsdag om 08.45u aan op de bouwwerf in de Delinstraat. Niet alleen was je daarmee drie kwartier te laat, je was ook...”

“...vergeten om de bouwmaterialen te gaan laden bij de groothandel. Ik weet het, mijnheer, en ik wil dit hier graag nog eens allemaal uitleggen. Het was zo’n drukke ochtend en ik was al aan de late kant en...”

“De werfleider heeft me het volledige verhaal reeds verteld, maar helaas is daarmee het probleem niet opgelost. Niet alleen was de klant ontevreden, er zijn ook kostbare werkuren verloren gegaan door de extra rit, dwars doorheen het piekuur dan nog. En de benzine is natuurlijk ook niet gratis. Bovendien was de camionette van de zaak drie uur langer onbeschikbaar. Het ergste was nog dat de werf slechts een dag later opgeleverd kon worden, wat ook de agenda voor de rest van de maand in de war stuurde.”

“Ik ben er mij van bewust dat mijn vergetelheid voor heel wat problemen heeft gezorgd. Maar ziet u, het was mij ontschoten omdat...”

“De redenen doen er niet echt meer toe, Arthur. Dit is een kleinschalig bedrijf, waar iedereen zijn verantwoordelijkheid moet nemen om de zaak te laten draaien. Door jouw nonchalance rezen er problemen. Voor de klant, voor de zaak en uiteindelijk dus ook voor je collega’s. En dit niet voor de eerste maal. Enkele maanden geleden was er ook zo’n incident. Ik zie me dan ook genoodzaakt om je contract bij “Dakwerken Louis” te beëindigen, wat me oprecht spijt.”

“Maar mijnheer Louis, u hebt het over een probleem van vorige week! Dat is al lang opgelost, hoor. We hebben het uitgepraat met de collega’s en met de werfleider.”

“Met de werfleider? Dat lijkt me niet, ze was nogal hard in haar oordeel.”

“Ach, daar moet u niet te zwaar aan tillen, dat zal wel koelen zonder blazen! Zoals ik zei: alles is intussen opgelost!”

“Nee Arthur, dat is het niet. Heb je niet geluisterd naar de gevolgen voor het bedrijf, die ik daarnet opgesomd heb?”

“Oh, jawel, mijnheer Louis, maar dat is echt allemaal water onder de brug! ’t Is allemaal netjes afgehandeld. De werf is opgeleverd, de collega’s zijn tevreden en de klant is tevreden!”

“Maar ik ben niet tevreden, Arthur!”

“Sorry, mijnheer Louis, maar overdrijft u niet een beetje? We zijn een week verder, niemand praat nog over dat akkefietje!”

“Ik wel, Arthur, ik wel!”

“Ja maar... mijnheer Louis... Dat ligt toch echt aan uzelf, hoor!”

“Heh? Hoe kom je daarbij?”

*“Wel, mijnheer Louis, als ik even eerlijk mag zijn... U heeft de gewoonte om terug te komen op zaken uit het verleden... Ik bedoel maar... **U heeft het er moeilijk mee om dingen te laten rusten, hé?**”*

“Wat?... Ik weet niet wat ik hoor... Waarom... Hoe...?”

“Ja, ziet u, dat is niet alleen mijn mening, hé. De collega’s denken er hetzelfde over. En ik moet zeggen: dat maakt het lastig om voor u te werken, zo af en toe...”

“Maar dat is toch niet... Maar...”

“Tja, misschien voelt u het zelf niet zo aan, maar op de werkvloer is het een terugkerende opmerking... We vinden allemaal dat u de neiging hebt om oude koeien uit de sloot te halen. U moet af en toe eens iets kunnen afsluiten. Dat zou u veel sympathieker maken, weet u.”

“Sympathieker? Maar...”

“Ja, u wil toch niet als een tiran overkomen? Een goede werksfeer is belangrijk, zeker in zo’n klein bedrijf als het onze. Nietwaar?...”

“Ja, een goede werksfeer... Natuurlijk... Euh... wat zei je nu?... Een tiran? Denkt het personeel zo over mij?”

“Nee, nee, mijnheer Louis! Nu nog niet... Maar laat ons dat vooral zo houden, hé... Dus waarom dat hele ontslag niet gewoon vergeten?...Hmm...?”

“Hmm... tja... Je moet misschien wel eens ergens overheen kunnen stappen als baas. Tja... je wil geen tiran zijn natuurlijk... Ach, weet je, vergeet het maar! Kom, we gaan er eentje drinken en morgen opnieuw fris aan de slag!”

“Hihi, beer is like duct tape, it fixes everything, niet? Op uw gezondheid, mijnheer Louis!”

“En op de jouwe, Arthur!”

Geloofwaardig? Niet bepaald. Arthur kan eerder een antwoord in deze zin verwachten:

“Arthur, ik ga je even onderbreken, want ik denk dat het tijd wordt dat je even luistert in plaats van te praten. Niet je sterkste kant, blijkbaar. Om te beginnen: het is niet aan jou om te beslissen wanneer een probleem afgehandeld is en wanneer we zaken “moeten laten rusten”. Verder kan ik je ook meedelen dat het niet mijn betrachting is om sympathiek over te komen, efficiënt volstaat. Wat dat betreft, zelf kom je op me over als geen van beide. Dus bij deze: je bent ontslagen, maar ik wens je het beste en ik hoop dat je leert uit deze ervaring.”

“Don't be upset with the results you didn't get for the work you didn't do”. (tegeltjeswijsheid)

Donderdagmiddag, ergens op een appartement in Antwerpen, een hobje in een buitenwijk, een loft aan de kust, een fermette in Limburg, een villa rond Brussel of een trendy tiny house

“Schat, ik ben thuis!”

“Fijn, maar waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekcademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

Vanaf hier kan de discussie verschillende richtingen uit...

Versie 1: Assepoester en haar prins (hebben geen behoefte aan dit boek)

*“Och, het is niet waar, hé! Daar hebben we ons Bartje weer! Daar gingen we niet meer op terugkomen, hé. **Dat onderwerp heb ik vorige week al afgesloten.**”*

“Ja, ja... dat klopt. Maar ons Sofie...”

“Ons Sofie heeft met dat gevalletje van ons Bartje niets te maken. Geen oude koeien uit de sloot halen, hadden we afgesproken!”

“Ja, dat had je afgesproken, ja...”

“Ok, dat is dan dat. En voor vandaag heb ik ook een heel goede verklaring: Ik ben Theo gaan thuisbrengen en dan ben ik zelfs nog gaan tanken. Alles duidelijk?”

“Oh... oh ja, zeker.”

“Dus het onderwerp is afgehandeld?”

“Euh... ja... denk ik.”

“Bijna, hé schat. Nog niet helemaal.”

“Ah nee?”

“Nee, zou jij je partner eens niet bedanken voor het feit dat hij voor jou is omgereden langs het benzinestation? Ik weet dat je een hekel hebt aan tanken, dus dat heb ik voor jou opgelost. Verdient dat geen bedankje, misschien?”

“Oh... oh ja, natuurlijk. Dank je wel, schat. Dank je wel!”

“Voilà, nu is het afgehandeld.”

“Ok.”

“We willen toch niet terug naar die situatie van vorige maand, toen je vergat dat ik naar het voetbal wou kijken, hé?”

“Nee, nee, natuurlijk niet...”

“Het paste me helemaal niet dat je je moeder had uitgenodigd, hoor. Ze praatte er de hele tijd doorheen.”

“Ja, ja... Maar daarvoor heb ik me verontschuldigd, hé?”

“Hmm... Ja, maar ik vind het toch nuttig om je af en toe aan zo'n dingen te herinneren. Je moet er iets uit leren, hé, zodat het zich niet herhaalt.”

“Ja... ja... Ik moet er iets uit leren.”

“... Het zijn die kleine dingen die me ergeren. Op zich geen drama's, maar het komt zo dikwijls voor, dat het vervelend wordt. Zoals toen je de verkeerde soort yoghurt had gekocht. Je weet dat ik niet van aardbeien hou, dat heb ik vaak genoeg gezegd.”

“Euh ja... wel vaak, ja.”

“Hoorde ik daar sarcasme in je stem? Want dat stel ik niet op prijs, hé, dat je er een mopje van maakt wanneer ik ernstig met je wil praten.”

“Nee, nee, geen sarcasme, hoor. Geen mopje...”

“Ah, dan is het goed. Weet je, voor jou lijkt het misschien alsof ik oude koeien uit de sloot haal, maar ik word het echt beu dat je er niet in slaagt om te onthouden waar ik belang aan hecht.”

“Maar... maar dat probeer ik echt wel...”

“Tja... dat zie ik toch niet, hoor... Ik denk nu bijvoorbeeld aan die keer dat je je enkel verstuikt had en ik je twee weken lang met de auto heb moeten vervoeren. Ik voelde daar weinig waardering voor. Je leek dat allemaal maar normaal te vinden...”

“Oh, maar ik waardeerde het echt wel, hoor...”

“Ja.. Het is niet omdat het twee jaar geleden is, dat je daar niet nog een keertje op mag terugkomen, vind ik.”

“Euh... ja... jazeker...”

“En toen het misliep met de traktatie voor mijn verjaardag... en toen we de trein misten naar de kust... en toen je mijn zonnebril vergeten was... Misschien moest je maar eens een lijstje maken van alles wat er al mis gegaan is. Dan hoef ik het niet elke keer te herhalen.”

“Oh... ja, misschien...”

“Ik zal je wel helpen, ik heb het allemaal genoteerd.”

Resultaat: Assepoester vraagt na een jaar de scheiding aan en de prins zag het niet aankomen.

Versie 2: Kim en Kim (hebben dit boek - nog - niet gelezen)

*“Och, het is niet waar, hé! Daar hebben we ons Bartje weer! Daar gingen we niet meer op terugkomen, hé. **Dat onderwerp gingen we laten rusten.**”*

“Nee... jij ging het laten rusten!”

“Kan jij nu echt nergens overheen stappen? Jouw grootste plezier is om oude koeien uit de sloot te halen!”

“Dat is helemaal niet zo. Ik zie alleen dat je twee keer je kind vergeet in twee weken tijd.”

“Ik ben gaan tanken, daarnet, om jou een plezier te doen!”

“Dat is fijn, maar daar heeft ons Sofie niet veel aan.”

“Weet je, zeur jij maar wat in je eentje en werk wat aan je lijstje met oude koeien, ik ga naar boven!”

Resultaat: Het koppel gaat na een jaar “als goede vrienden” uit elkaar.

Versie 3: Dominique en Dominique (Dominique heeft het boek gelezen)

“Och, het is niet waar, hé! Daar hebben we ons Bartje weer! Daar gingen we niet meer op terugkomen, hé. **Dat onderwerp gingen we laten rusten!**”

“Wel, dat wordt moeilijk. Want daarnet was het ons Sofie, die vergeefs op jou stond te wachten!”

“Dat meen je niet, hé? Het ene heeft met het andere niets te maken. **Heb je daar plezier in, om al die oude koeien uit de sloot te halen?**”

“Maar dit is geen oude koe! Het gebeurde pas vorige week!”

“En het is afgehandeld! Uitgelegd, besproken, sorry gezegd. Klaar!”

“Nee nee, zo werkt dat niet. **Je kan niet eenzijdig beslissen wanneer een onderwerp wordt afgesloten.** En ik kan je verzekeren: zolang jij het vertikt om afspraken te noteren, is er niets afgehandeld!”

“Zoals ik al honderd keer heb uitgelegd: ik was vorige week op weg om ons Bartje te gaan halen, toen er een alarmlichtje ging branden in de wagen!”

“En zoals ik al honderd keer heb uitgelegd: dat alarmlichtje is het probleem niet. Dat ik nergens van af wist, dat stoort me!”

“... Ja, het is me ontschoten om je te bellen...”

“... en om Bartje op te halen!”

“Kijk eens, het ging hier om de veiligheid van iedereen die met de wagen rijdt. Dus ook om die van jou, hé, vergeet dat niet!”

“Ik vergeet niets, Dominique, maar...”

“Nee, **jij vergeet niks!** Klopt als een bus! Jij hebt een ijzersterk geheugen. Eén dat elke misstap opslaat en om de zoveel tijd naar boven haalt!”

“Maar ik haal toch niet lukraak misstappen naar boven. **Zoek het verband!** En als je het niet vindt, zal ik het uitleggen. Het zijn twee voorbeelden van hetzelfde: je vergeet je afspraken!”

“Twee keertjes, moet je daar nu zo moeilijk over doen?”

“Maar dat is het juist: het zijn meer dan twee keertjes. Weet je nog: laatst was je het bezoek aan mijn zus vergeten en op het oudercontact was je ook veel te laat. En onze huwelijksverjaardag, weet je wanneer die valt?”

“Dat bedoel ik nu met die oude koeien; **allemaal willekeurige zaken van vroeger die niks met elkaar te maken hebben!**”

“Ze hebben alles met elkaar te maken: je houdt geen enkele vorm van agenda bij, je noteert niks en vervolgens daag je niet op of veel te laat! Of je bent verbaasd dat ik jarig ben...”

“Pfft, is dat nu echt zo belangrijk? Ik vergeet mijn eigen verjaardag ook.”

“Ik vind het belangrijk, telt dat niet? Ik heb al zo dikwijls gevraagd om...”

*“En daar gaan we weer: de volgende oude koe. Je hebt al zo dikwijls gevraagd, al zo dikwijls gezegd, al zo dikwijls dit en al zo dikwijls dat... **Het houdt nooit op!**”*

“Maar... maar...”

“En zo'n drama was het niet, hé. Ik was een half uurtje later en ons Bartje...”

“... was in paniek om dat de onthaalmoeder niet bij hem kon blijven. Ze moest hem achterlaten bij haar partner en die kent hij helemaal niet zo goed.”

“Nu doe je net alsof hij in gevaar was! Kris heeft er toch prima voor gezorgd?”

“Dat is het punt niet. Ons Bartje heeft het moeilijk met onverwachte veranderingen, dat zou je toch moeten weten! Maar ja, wat weet jij eigenlijk over onze kinderen?...”

“Doe niet zo hatelijk, ik weet even veel als jij!”

“Ah, is dat zo, wat had Sofies leerkracht over haar te vertellen tijdens het oudercontact? Kan je je daar iets van herinneren?”

“Wel ja, haal het oudercontact er ook nog maar bij! Ok, ik heb misschien niet alles gehoord wat daar gezegd werd, maar...”

*“**Je hoort wel, maar je luistert niet!** Je schenkt geen aandacht aan wat mensen je vertellen, of het nu je vrouw is, je kind, een leerkracht... En dan verklaar je dat een onderwerp afgehandeld is, terwijl je zelfs niet weet waarover het gaat!”*

*“Meestal is het toch flauwekul. Al dat dwaas geklets, **het interesseert me gewoon niet.** Als mensen nu eens af en toe eens iets origineels of belangwekkends zouden vertellen...”*

*“Weet je wel hoe arrogant dat klinkt? **Is het alleen interessant wanneer het je zelf aanbelangt?** Ten eerste zouden je kinderen je in alle omstandigheden moeten interesseren. En ten tweede zou het je niet schaden wanneer je zou weten wat je partner belangrijk vindt. Haar verjaardag, bijvoorbeeld.”*

“Ok, ok, 't is al goed... Dat eeuwige geëmmer over verjaardagen en afspraken... en over die agenda, die al onze problemen zou oplossen!”

“Niet al onze problemen, bijlange na niet! Maar misschien zou je hier en daar eens op tijd komen, dat zou een begin zijn!”

“Ik heb een idee: ik zal beginnen met er alle afspraken in te noteren, die ik in het verleden gemist heb. En alle andere fouten die ik volgens jou gemaakt heb.”

“Kan je nu eens een beetje meedenken? In plaats van zo negatief te doen?”

“... ik bedoel maar: dan kunnen we samen oude koeien uit de sloot halen, gezellig!”

“Ik wil helemaal geen oude koeien...”

“... Wat vind je mooier: een agenda met een mooie zonsondergang erop... of zou ik voor post-impressionisme gaan... Hmm... of abstracte neo-punk misschien...?”

*“Maak er geen mopje van! **Hoe kan je nu oprecht luisteren, wanneer je bezig bent om een grappig antwoord te bedenken?**”*

“Hihi, ik ben gewoon graag grappig! Zeg, wat denk je, zou ik me meteen ook een dagboek aanschaffen? Dan schrijf ik 's avonds: Lief dagboek, die van ons was weer heel vervelend vandaag... Hihi...”

“Hou op! Ik wil...”

“... oh, o, ik weet iets! Een poëzie, zou dat niet leuk zijn? Hihi... Rozen verwelken, schepen vergaan, maar onze vriendschap zal eeuwig bestaan! Hihi...!”

“Stop met die onzin, ik wou juist...”

“... Tip tap top, de datum staat verstopt! Hihi!”

“Dominique!!!

*“Ach schatje, komaan, **het moet toch niet altijd zo vreselijk serieus?** Toe dan, kan er echt geen lachje af? Pas maar op, want ik schrijf het straks allemaal in mijn mooie nieuwe dagboek, hoor!...”*

“Schrijf dan ook maar dat je op de bank zal slapen vannacht!”

“Geen probleem, als je zo flauw doet!”

Resultaat: Het wordt een vechtscheiding, waarbij Dominique de rechter ervan probeert te overtuigen dat zijn/haar partner nergens overheen kon stappen (en geen gevoel voor humor bezat).

De drie wetten van communicatie: luisteren, luisteren, luisteren

"Listening is a magnetic force." (Karl Menninger)

"Dat onderwerp gingen we laten rusten."

→ "Afgehandeld" moet van twee kanten komen.

"Het moet toch niet altijd zo vreselijk serieus."

→ *"Luister met de bedoeling om te begrijpen, niet om te antwoorden."* (Stephen Covey)

"Allemaal willekeurige zaken van vroeger die niks met elkaar te maken hebben!"

→ Als je van goede wil bent, zie je vast een verband.

"Het houdt nooit op."

→ Alles klopt nooit van niets en altijd.

"Jij vergeet niks."

"Heb je daar plezier in, om al die oude koeien uit de sloot te halen?"

→ Het gaat niet over mij.

"Geen probleem, als je zo flauw doet!"

→ Proficiat, je hebt het laatste woord!

"Dat onderwerp heb ik vorige week al afgesloten."

"Het interesseert me gewoon niet."

→ **Het gaat niet over jou!**

Versie 4: Sam en Sam (Beiden hebben het boek gelezen)

“Dag schat, ik ben thuis!”

“Fijn... En waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekacademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

*“... Euh... Sorry schat, **dat is twee keer in twee weken**... Dat is er wat over, hé...?”*

“Dat mag je wel zeggen.”

“Helpt het als ik beloof dat het niet meer zal voorkomen?”

“Heb je dat vorige week ook al niet beloofd?”

“Ja, inderdaad. En het ging weer mis...”

“Er is een oplossing voor...”

“Ja, ik weet het. Het wordt tijd dat ik mezelf een agenda aanschaf, hé?”

“En hem dan ook nog invul. En raadpleeg!”

“Ik zal mijn best doen, schat. Je zal zien, vanaf vandaag – nu ja, vanaf morgen – ben ik overal op tijd!”

“Laat ons hopen!”

Resultaat: En ze leefden nog lang en gelukkig.

3. Ik ging er wel van uit...

(Een hoofdstuk over verwachtingen.)

"Life's under no obligation to give us what we expect." (Margareth Mitchell)

Donderdagmiddag, op het kantoor van "Dakwerken Louis", ergens in Antwerpen:

"Goedemiddag Arthur, neem plaats. Je weet waarschijnlijk waarom ik je heb laten komen."

"Ik vermoed van wel, mijnheer Louis. Maar ik hoop dat ik het verkeerd heb..."

"Je kwam vorige week dinsdag om 08.45u aan op de bouwwerf in de Delinstraat. Niet alleen was je daarmee drie kwartier te laat, je was ook..."

"...vergeten om de bouwmaterialen te gaan laden bij de groothandel. Ik weet het, mijnheer, en ik wil dit hier graag nog eens allemaal uitleggen. Het was zo'n drukke ochtend en ik was al aan de late kant en..."

"De werfleider heeft me het volledige verhaal reeds verteld, maar helaas is daarmee het probleem niet opgelost. Niet alleen was de klant ontevreden, er zijn ook kostbare werkuren verloren gegaan door de extra rit, dwars doorheen het piekuur dan nog. En de benzine is natuurlijk ook niet gratis. Bovendien was de camionette van de zaak drie uur langer onbeschikbaar. Het ergste was nog dat de werf slechts een dag later opgeleverd kon worden, wat ook de agenda voor de rest van de maand in de war stuurde."

"Ik ben er mij van bewust dat mijn vergetelheid voor heel wat problemen heeft gezorgd. Maar ziet u, het was mij ontschoten omdat..."

"De redenen doen er niet echt meer toe, Arthur. Dit is een kleinschalig bedrijf, waar iedereen zijn verantwoordelijkheid moet nemen om de zaak te laten draaien. Door jouw nonchalance rezen er problemen. Voor de klant, voor de zaak en uiteindelijk dus ook voor je collega's. En dit niet voor de eerste maal. Enkele maanden geleden was er ook zo'n incident. Ik zie me dan ook genoodzaakt om je contract bij "Dakwerken Louis" te beëindigen, wat me oprecht spijt."

*“Maar mijnheer Louis, dit kunt u niet menen! **Ik ging er wel van uit** dat u tenminste zou begrijpen wat hier het echte probleem is!”*

“Het echte probleem, Arthur? Het probleem bestaat erin dat je te laat was en daardoor...”

“Ja, maar heeft de werfleider ook verteld waarom?”

“Zoals ik al zei, Arthur, de redenen...”

“Ja maar, mijnheer Louis, laat me even uitspreken. Ik mag toch aannemen dat u een redelijk man bent die bereid is om ook de andere kant van de zaak te bekijken, niet?...”

“Ik ben absoluut een redelijk man, Arthur. Maar in dit geval...”

“Kijk, het zit zo: omdat het dinsdag zo regende, verwachtte ik dat de spits ontzettend druk zou zijn. Daarom dacht ik dat het beter was om de ophaling van de bouwmaterialen in de namiddag te doen.”

“Alles goed en wel, Arthur. Maar...”

“Ik ging ervan uit dat de werfleider dat zou begrijpen. Daarom heb ik haar ook meteen een bericht gestuurd.”

“Ze vertelde me dat ze een bericht gekregen had, Arthur. Maar ze vond...”

“Ze heeft mijn voorstel afgewimpeld. En de manier waarop, dat zag ik niet aankomen!”

“Wat bedoel je, Arthur?”

“Wel, ik nam aan dat we ons op zijn minst als volwassen mensen zouden gedragen. Wanneer ik een goed voorstel heb, is het toch niet teveel gevraagd om het op zijn minst te overwegen?”

“Nee, maar in dit geval...”

“Ik ben echt van haar gedrag geschrokken, hoor!”

“Oh... was ze zo onvriendelijk, dan?”

“Onvriendelijk? Ze was ronduit onbeleefd. Onbeschoft, zelfs. Waar de collega's bij waren!”

“Hmm... dat is vreemd. Dat is niet het gedrag dat ik van haar verwacht...”

“Er valt niet met haar te praten wanneer ze zo'n bui heeft. Het gaat alle redelijkheid te buiten!”

“Ja... Tja, weet je wat, ik zal het er nog eens met haar over hebben. Misschien zijn we wat te snel van stapel gelopen... “

“Niet aannemen dat je alles al weet als je de twee kanten van het verhaal niet gehoord hebt, hé mijnheer Arthur!”

“Nee... Ja... Ach wat, vergeet het maar, Arthur. Kom, we gaan er eentje drinken en morgen opnieuw fris aan de slag!”

“Hihi, beer is like duct tape, it fixes everything, niet? Op uw gezondheid, mijnheer Louis!”

“En op de jouwe, Arthur!”

Geloofwaardig? Niet bepaald. Arthur kan eerder een antwoord in deze zin verwachten:

“Luister eens, Arthur, misschien moet je er voor één keer eens van uitgaan dat je het niet altijd beter weet. De werfleider is er niet op uit om jou het leven moeilijk te maken, maar om het bedrijf zo vlot mogelijk te laten draaien. In plaats van veronderstellingen en aannames te maken, is het altijd toegestaan om een vraag te stellen of een suggestie te doen. Maar dan op voorhand, niet na een eigengereide actie die de planning in de war stuurt. Beschouw dit als een goede raad. Bij dit bedrijf hebben we geen plaats meer voor jou, maar ik ga ervan uit dat je elders een mooie toekomst wacht.

“Expectations destroy our peace of mind. They are future disappointments, planned out in advance.” (Elizabeth George)

Donderdagmiddag, ergens op een appartement in Antwerpen, een hobje in een buitenwijk, een loft aan de kust, een fermette in Limburg, een villa rond Brussel of een trendy tiny house

“Schat, ik ben thuis!”

“Fijn, maar waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekcademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

Vanaf hier kan de discussie verschillende richtingen uit...

Versie 1: Assepoester en haar prins (hebben geen behoefte aan dit boek)

*“Ah nee, hé! Begin nu niet te zeuren over ons Bartje. **Ik ging ervan uit** dat we dat vorige week voldoende besproken hadden. En wat ons Sofie betreft, jij moet er niet zomaar van uitgaan dat ik haar vergeten ben!”*

“Oei, is dat niet zo dan?”

“Helemaal niet. Het zou je sieren om eens een vraag te stellen vooraleer je iemand beschuldigt.”

“Oh sorry, ik had niet de bedoeling om je ergens van te beschuldigen...”

“Allemaal goed en wel, maar toch... Welke relatie zouden we hebben als we er zomaar wat naar beginnen raden wat er in de ander omgaat? Dat komt niet goed, hoor!”

“Sorry, schat, nogmaals sorry...”

“Even ter verduidelijking: ik ben voor jou gaan tanken! Ik ging ervan uit dat je dat zou appreciëren omdat je daar zo’n hekel aan hebt.”

Alle mannen doen hun best – Inge Scheynen – scheyneni@gmail.com

“Oh wat lief! Bedankt, dat is gewaardeerd, echt waar!”

“En wat Sofie betreft, ik dacht dat het nog vakantie was, zoals vorige week.

“Nee, de vakantie is afgelopen.”

“Ach, dat kon ik niet weten, hé. Daar heb je niks over gezegd vanmorgen.”

“Nee, ik dacht gewoon dat je misschien zelf de agenda zou raadplegen...”

“Maar schat, ik kon er nu toch wel van uitgaan dat je me even zou verwittigen, hé. Het gaat hier om onze dochter, dat is toch belangrijk genoeg, of niet soms?”

“Ja, ja natuurlijk. Maar ik had gewoon aangenomen...”

“Nooit iets aannemen, schat! Altijd even vragen, hé?”

“Ja, ja, je hebt gelijk. Altijd even vragen.”

“Als je het had gevraagd, dan had je geweten dat ik niet alleen ben gaan tanken...”

“... waarvoor dank, schat!”

“... maar dat ik ook Theo nog thuis heb gebracht.”

“Oh, dat zal die wel fijn gevonden hebben!”

“Ja, eigenlijk wou hij nog even langskomen, maar dat heb ik afgezegd. Ook weer met jou in gedachten. Ik had het idee dat je daar geen zin in had.”

“Oh... waarom niet? Dat had ik wel gezellig gevonden, hoor.”

“Nee, dat denk ik niet. Je vond het vorige week ook niet leuk, toen ik Alba had meegebracht.”

“Nee, maar die kende ik helemaal niet, hé. En ik had het gevoel dat zij ook niet echt op haar gemak was.”

“Maar je mag niet zomaar op je gevoel afgaan, hé schat. Het moet ergens op gebaseerd zijn.”

“Ja, ja, natuurlijk.”

“Ik weet dat je er geen zin in had om Theo te ontvangen, dus ik heb hem netjes thuis afgezet.”

“Oh... ok... Maar Theo...”

“Ja, Theo is je neef, dat weet ik wel, hoor. Maar ik heb begrepen dat je het 's avonds liever wat rustiger hebt, gewoon met ons tweetjes.”

“Ja, dat is natuurlijk wel gezellig, maar...”

“Zie je wel, ik wist wel dat ik het correct had ingeschat. Ik ken je heel goed, hé, ik weet hoe je denkt!”

“Ah?...”

“Ja, zoals vorige week. Ik weet waarom je het niet fijn vond om Alba te ontmoeten...”

“... waarom dan?”

“Dat was duidelijk, hoor. Je was een tikje jaloers, hé? Dat voelde ik wel aan!”

“Heh... jaloers? Op Alba?...”

“Ja ja, maar je moet je niet ongerust maken, wij blijven nog wel even samen!”

“Oh, dat is fijn om te horen. Niet dat ik dacht...”

*“Zoals ik al zei, lieverd: niet teveel denken, altijd even nagaan of het wel klopt wat je aanneemt!
Anders gaat het mis in de communicatie, hoor!”*

“Ja... ja, anders gaat het mis. Ja, euh...”

“Zoals daarnet, toen je dacht dat ik de jaarplanning van ons Sofie zou kennen. Maar goed, ik neem aan dat dat niet meer voorkomt, hé. We hebben nu een duidelijke afspraak!”

“Oh... hebben we een afspraak?”

“Ja, ik mag toch aannemen dat je me in het vervolg netjes waarschuwt wanneer ik Sofie moet afhalen en wanneer niet, hé?”

“Euh... ja hoor, zeker.”

“Excellent. Ik ga ervan uit dat we misverstanden willen vermijden, hé!”

“Ja, daar ga ik ook van uit...”

“Voor de zoveelste keer, schatje. Nergens van uitgaan, altijd...”

“... een vraag stellen. Ja, ik heb het begrepen.”

“Het blijft moeilijk voor jou om niet in mijn plaats te denken, hé? Daar moet je echt wat op letten, hoor.”

“Ja, schat, ik zal het proberen, ik beloof het. Zal ik je intussen een aperitiefje brengen?”

“Dat is wel het minste wat ik mag verwachten, hé. Laat maar komen.”

“Ik haal het meteen. En is er nog iets wat je wenst?...”

“Hmm.... Best wel hoor... Kan je het raden?...”

“Ik denk het niet... Misschien... Ik weet niet... Måg ik ernaar raden?”

“Hihi, mopje zeker? In dit geval mag het. Voor één keer.”

Resultaat: Assepoester vraagt na een jaar de scheiding aan en de prins zag het niet aankomen.

Versie 2: Kim en Kim (hebben dit boek – nog – niet gelezen)

*“Ah nee, hé! Begin nu niet te zeuren over ons Bartje. **Ik ging ervan uit** dat we dat vorige week voldoende besproken hadden.”*

“Wel, ik ga ervan uit van niet. Want amper acht dagen later gebeurt het opnieuw.”

“En daar gaan we. Ik verwachtte wel dat je weer moeilijk ging doen.”

“Ik doe niet moeilijk, ik zeg gewoon...”

“Ik weet wat je wil zeggen! Ik veronderstel dat we nu weer een half uur gaan ruziemaken?”

“Maar nee, dat is niet wat ik wil!”

“Wel, ik heb toch het gevoel dat jij niets liever doet!”

“Wat? Dat is niet...”

“Kan jij er niet voor één keer van uitgaan dat ik het goed bedoel?”

“Heh? Jawel... Maar... Maar...”

Resultaat: Het koppel gaat na een jaar “als goede vrienden” uit elkaar.

Versie 3: Dominique en Dominique (Dominique heeft het boek gelezen)

*“Ah nee, hé! Begin nu niet te zeuren over ons Bartje. **Ik ging ervan uit** dat we dat vorige week voldoende besproken hadden.”*

“Het blijkt van niet, hé, als je deze week je andere kind vergeet op te halen?...”

*“Zal ik je eens zeggen hoe dat komt? Ik ben speciaal voor jou langs het benzinstation gereden. **Ik dacht** dat je dat wel een goed idee zou vinden, maar dat slaat weer dik tegen.”*

“Een goed idee? Hoe...”

“Ja, een goed idee! Omdat je zo’n hekel hebt aan tanken. Voilà, de tank is vol, dus morgen moet je alvast niet...”

“Ok, maar kon je dat niet nadien...”

“... En vervolgens heb ik ook Theo nog thuisgebracht. En zo komt het dat...”

“Ah, Theo wel en je dochter niet?... Misschien **moet je er in het vervolg van uitgaan** dat je dochter belangrijker is dan Theo!”

“Dat sarcasme is nergens voor nodig, ik zeg je net dat ik ben gaan tanken. Om jou een plezier te doen!”

“Dat is geapprecieerd, dank je wel, maar kunnen we het nu over...”

“... over Sofie hebben? Wel, om eerlijk te zijn, ik was haar niet echt vergeten, **ik ging ervan uit** dat het nog vakantie was, zoals vorige week.”

“Een vakantie van drie weken? Dat zou een primeur zijn!”

“Doe toch niet zo vervelend. **Ik veronderstelde gewoon** dat je het me wel zou gezegd hebben als ze opgehaald moest worden.”

“Ben ik je secretaresse, misschien? Die al jouw afspraken moet bijhouden?”

“Nee, zeg ik toch niet! Maar het werkte de vorige weken toch prima?”

“Maar dat blijf ik toch niet het hele jaar doen? Kon je niet even...”

“... in mijn agenda kijken? Wel, het stond er niet in, voilà, daar heb je het. Een onvergeeflijke nalatigheid, zeker? Begin daar dus ook maar weer over te zeuren!”

“Heeft je mama je niet geleerd dat **iemand onderbreken onbeleefd** is? Kan je me niet even laten uitspreken?!”

“Pfft, **ik weet toch al wat je gaat zeggen**. Het gaat altijd om die stomme agenda!”

“Nieuwsflash: je weet zeer zelden wat ik ga zeggen!!! Nu ook niet. **Het gaat niet over jou** en ook niet over de agenda! Het gaat erom dat je me even had kunnen bellen om het na te vragen!”

“Aah... Ja,... ja... Dat is wel bij me opgekomen, maar....”

“Nog beter! **Je hebt eraan gedacht en het vervolgens niet gedaan**. Een nuttige bijdrage alweer!”

“Alsjeblieft zeg, je hoeft niet venijnig te worden! Je bent echt wel in een pesthumeur, vandaag...”

“Dat was ik daarnet niet. Maar nu zo stilaan wel...”

“Wel, dan komt het goed uit dat ik Theo niet heb uitgenodigd voor een glaasje. Hij wou even langskomen, maar ik heb hem afgewimpeld. Ben ik daar blij om, **ik vermoed** dat het niet bepaald gezellig geweest zou zijn.”

“Alsof Theo iets van mijn zogenaamde pesthumeur zou merken! Ik kan me echt wel beheersen, hoor. Het is trouwens lang geleden dat ik hem nog gesproken heb. Hij was welkom geweest...”

*“Ja, **dat zeg je nu wel, maar wat je eigenlijk bedoelt** is...”*

*“Luister Dominique, voor de zoveelste maal: **ik zeg wat ik bedoel en ik bedoel wat ik zeg!** Moet ik het in het Klingon uitleggen misschien?”*

“Ja maar... toen ik laatst Alba meebracht, was je daar toch niet blij mee, hé? Je zat erbij met een gezicht als een oorwurm!”

“Ik kende Alba helemaal niet. Waarom dacht je dat het een goed idee was om je gloednieuwe, wildvreemde collega de eerste avond mee naar huis te brengen? Zij was even weinig op haar gemak als ik!”

*“Maar toen Theo bij ons begon te werken, heb je hem wel binnen gevraagd. **Ik ging ervan uit dat...**”*

“Theo is mijn neef! Familie! Ik wou gewoon even horen hoe het hem was meegevallen op zijn eerste dag. Dat wil toch niet zeggen dat ik elke nieuwe collega van jou wil ontmoeten!”

*“Oh, **ik had begrepen** dat je nieuwsgierig was naar mijn jonge vrouwelijke medewerkster. Je stelde zoveel vragen en **ik kon me wel voorstellen** dat je...”*

“... jaloers was? Bedoel je dat? Wel, ik kan je geruststellen. Ik ben perfect op mijn gemak bij het idee dat je met een vrouw samenwerkt. Ik ben geen wanhopige huisvrouw uit Malibu, dank je wel.”

*“Ja zeg, maak je maar niet druk. Een klein misverstandje. **Ik kan geen gedachten lezen, hé. Ik had even het idee dat...**”*

*“**Als je geen gedachten kan lezen, waarom probeer je het dan?** Had het toch even gevraagd vooraleer dat kind in mijn sofa te dumpen!”*

“Ja, ja, 't is al goed, laat maar zitten. Zijn we niet wat aan het afdwalen?”

“Hmm, inderdaad. Het ging eigenlijk over Sofie. En over het feit dat...”

*“... Kunnen we het er niet op houden dat jij verwachtte dat ik Sofie zou gaan halen en dat ik verwachtte een berichtje te krijgen? **Eigenlijk gaat het toch gewoon om een misverstand?**”*

*“Een zoveelste misverstand! **Omdat je aannames niet kloppen.**”*

“Potverdorie mens, doe niet zo lastig. Zo komen we nergens!”

Resultaat: Het wordt een vechtscheiding, waarbij Dominique de rechter ervan probeert te overtuigen dat hij/zij zich niet begrepen voelde.

Een veronderstelling is een verwachting, geen misverstand

“Le savant n’est pas l’homme qui fournit les vraies réponses, c’est celui qui pose les vraies questions.” (Claude Lévy-Strauss)

“Ik ging er van uit, ik meende, ik schatte in, ik verwachtte, ik was ervan overtuigd, ik had begrepen, ik voorzag, ik kon me zo voorstellen, ik dacht, ik had het idee, ik nam aan, ik veronderstelde, ik had het gevoel, ik vermoedde...”

- ➔ ... dat je het beter wist?
- ➔ Vraag je niets af, vraag het gewoon.

“Ik weet toch al wat je gaat zeggen.”

- ➔ Toch maar luisteren voor de zekerheid. En laten uitspreken.

“Potverdorie mens, doe niet zo lastig. Zo komen we nergens!”

- ➔ Proficiat, je hebt het laatste woord!

➔ Het gaat niet over jou!

Versie 4: Sam en Sam (Beiden hebben het boek gelezen)

“Dag schat, ik ben thuis!”

“Fijn... En waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekacademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

“Euh... Sorry schat... Mijn fout. Ik ging ervan uit dat jij me eraan zou herinneren wanneer het nodig was om haar af te halen.”

“Ik had toch niet beloofd dat ik dat elke week zou blijven doen?”

*“Nee, klopt. **Ik nam dat aan**, omdat ik dat best wel makkelijk vond.”*

“Wel, in het belang van Sofie zal ik je een bericht sturen in het vervolg.”

“Dat zou ik appreciëren. En Sofie ook, denk ik!”

“OK, afgesproken dan.”

“Dus vanaf nu mag ik er wel van uitgaan dat ik een berichtje mag verwachten?”

“Vanaf nu wel, ja!”

Resultaat: En ze leefden nog lang en gelukkig.

4. Ik ben wie ik ben, ik heb mezelf niet gemaakt!

(een hoofdstuk over openheid)

“Geef me de moed om te veranderen wat ik kan veranderen. Geef me de wijsheid om te accepteren wat ik niet kan veranderen. Geef me het inzicht om het verschil tussen beide te zien.” (Franciscus van Assisi)

Donderdagmiddag, op het kantoor van “Dakwerken Louis”, ergens in Antwerpen:

“Goedemiddag Arthur, neem plaats. Je weet waarschijnlijk waarom ik je heb laten komen.”

“Ik vermoed van wel, mijnheer Louis. Maar ik hoop dat ik het verkeerd heb...”

“Je kwam vorige week dinsdag om 08.45u aan op de bouwwerf in de Delinstraat. Niet alleen was je daarmee drie kwartier te laat, je was ook...”

“...vergeten om de bouwmaterialen te gaan laden bij de groothandel. Ik weet het, mijnheer, en ik wil dit hier graag nog eens allemaal uitleggen. Het was zo’n drukke ochtend en ik was al aan de late kant en...”

“De werfleider heeft me het volledige verhaal reeds verteld, maar helaas is daarmee het probleem niet opgelost. Niet alleen was de klant ontevreden, er zijn ook kostbare werkuren verloren gegaan door de extra rit, dwars doorheen het piekuur dan nog. En de benzine is natuurlijk ook niet gratis. Bovendien was de camionette van de zaak drie uur langer onbeschikbaar. Het ergste was nog dat de werfslechts een dag later opgeleverd kon worden, wat ook de agenda voor de rest van de maand in de war stuurde.”

“Ik ben er mij van bewust dat mijn vergetelheid voor heel wat problemen heeft gezorgd. Maar ziet u, het was mij ontschoten omdat...”

“De redenen doen er niet echt toe, Arthur. Dit is een kleinschalig bedrijf, waar iedereen zijn verantwoordelijkheid moet nemen om de zaak te laten draaien. Door jouw nonchalance rezen er problemen. Voor de klant, voor de zaak en uiteindelijk dus ook voor je collega’s. En dit niet voor de eerste maal. Enkele maanden geleden was er ook zo’n incident. Ik zie me dan ook genoodzaakt om je contract bij “Dakwerken Louis” te beëindigen, wat me oprecht spijt.”

*“Maar mijnheer Louis, dit kunt u niet menen! Ik ben nu eenmaal niet zo punctueel, daar kan ik niet aan doen, **ik heb mezelf niet gemaakt!**”*

“Nee, Arthur, maar daar gaat het niet om. Het feit dat...”

“... Ziet u, het ligt eigenlijk voor een groot deel aan mijn opvoeding. Mijn ouders trokken zich niet heel veel aan van mijn welzijn.”

“Tja, dat is vervelend, Arthur, maar...”

“... Ze waren dikwijls afwezig en dan moesten mijn oudere zussen voor mij zorgen. Weet u hoe dikwijls mijn mama vergat om me op school te komen halen? En dan stond ik te huilen in de gang...”

“Ja, dat is natuurlijk niet fijn, dat begrijp ik. Maar...”

“... En mijn vader was dikwijls weken weg voor zijn werk! Ook niet gezellig, hoor!”

“Nee, nee... natuurlijk niet... Niet gezellig, nee...”

“Ik was een eenzaam kind, mijnheer Louis! Sommigen noemden me asociaal, maar dat was het niet... Ik was eenzaam, gewoon eenzaam...”

“Hmm, tja...”

“En nog iets... mijn sterrenbeeld is tweelingen. Die staan erom bekend dat ze moeite hebben met kalenders en agenda's!”

“Ah... Is dat zo? Dat wist ik niet...”

“Maar dat had u kunnen weten, mijnheer Louis. Mijn geboortedatum staat toch op mijn c.v.!”

“Ja, ja natuurlijk, maar ik heb niet de gewoonte om...”

“Ah, maar dat zou u beter wel doen, mijnheer Louis. Even de sterrenbeelden checken, dan weet u welk vlees u in de kuip heeft!”

“Euh... denk je?”

“Ja, zeker! Neem mij nu: misschien een beetje verstrooid, maar ook heel creatief en enthousiast. Dat maakt ons, tweelingen, tot waardevolle werknemers! Zeker in zo'n bedrijf als dat van u, waar we het met een kleine ploeg moeten doen!”

“Ja, ja... zeker, zeker. Elke schakel is belangrijk, hé...”

“Dat bedoel ik nu net, mijnheer Louis. Ik lever echt een bijdrage, hoor! Ik ben optimistisch en leergierig... Dat zal iedereen beamen!”

“Hmm... Dat zijn natuurlijk belangrijke eigenschappen...”

“Dacht ik ook! En creatievelingen zoals ik gaan misschien iets lossier om met de prikklok, maar daar staat veel tegenover, hé?”

“Ja... Ja... Eigenlijk is dat zo, hé? En nu ja, zo erg is het ook weer niet, af en toe eens een beetje te laat... Kom, we gaan er eentje drinken en morgen opnieuw fris aan de slag!”

“Hihi, beer is like duct tape, it fixes everything, niet? Op uw gezondheid, mijnheer Louis!”

“En op de jouwe, Arthur!”

Geloofwaardig? Niet bepaald. Arthur kan eerder een antwoord in deze zin verwachten:

“Tja, Arthur... Ik begrijp dat je jezelf niet gemaakt hebt en dat je een product bent van je opvoeding. Dat zijn we allemaal. Jammer genoeg heb ik voor dit bedrijf een ander profiel nodig. Stiptheid, zin voor verantwoordelijkheid en betrouwbaarheid zijn belangrijk in een klein bedrijf zoals het onze. En vermits we willen groeien, verwachten we een zekere flexibiliteit van onze werknemers. Stilstaan is achteruitgaan. Vermits je aangeeft dat je jezelf niet kan of wenst te veranderen, zie ik geen mogelijkheid voor een positieve evolutie. En dus geen toekomst voor jou bij dakwerken Louis. Ik wens je verder alle goeds toe voor de rest van je carrière.”

“Als de wind van verandering waait, bouwen sommige mensen muren en anderen windmolens.”
(Chinees gezegde)

Donderdagmiddag, ergens op een appartement in Antwerpen, een hobje in een buitenwijk, een loft aan de kust, een fermette in Limburg, een villa rond Brussel of een trendy tiny house

“Schat, ik ben thuis!”

“Fijn... Maar waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekcademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

Vanaf hier kan de discussie verschillende richtingen uit...

Versie 1: Assepoester en haar prins (hebben geen behoefte aan dit boek)

“Ja, schat, ik ben het vergeten... Kan gebeuren, hé. Ik had een razend drukke dag en het is me ontschoten. Wat is het toch een chaos in dat hoofd van mij, hé...”

“Hihi, ja, dat mag je wel zeggen! Mopje, hoor! Ik snap het wel, je moet aan zoveel dingen tegelijk denken, hé, dan kan er al eens iets overschieten. Heel begrijpelijk!”

“Ja, ik ben een beetje een verstrooide professor, hé? Haha!”

*“Ach ja, **je hebt jezelf niet gemaakt, hé!** Je bent geen computer!”*

“Ja, want jij bent zelf nogal een pietje precies, hé. Moet lastig zijn, om nooit iets te vergeten!”

“Nee hoor, dat gaat vanzelf, moet ik helemaal geen moeite voor doen! Ik ben zo geboren!”

“Ja, dat is een voordeel, natuurlijk, dat je jouw organisatietalent bij je geboorte hebt meegekregen. Dat is bij mij niet het geval, hé.”

“Nee, maar dat is best aantrekkelijk, hoor! Je pakt het leven licht op, dat is fijn om mee samen te leven!”

“Dacht ik ook! Ik weet wel hoe fijn je het vindt om met mij samen te leven!”

“Maar weet je, soms denk ik wel eens... 't is zomaar een suggestie, hoor... Zou een agenda geen goed idee zijn?”

“Een agenda, daar ben ik het type niet voor, hoor! Dat is niet aan mij besteed!”

“Nee, misschien niet...”

“Ik heb mijn systeem en jij hebt het jouwe, hé? Of beter, ik heb geen systeem. En daar voel ik me prima bij!”

“En dat is uiteindelijk het belangrijkste, hé! Waar jij je prima bij voelt!”

“Ja, dan loopt het allemaal op rolletjes tussen ons. En als ik eens iets vergeet, dan los jij het op. Werkt voor mij!”

“Ja, we moeten het niet moeilijker maken dan nodig, hé? Ik vind het fijn om een deel van de oplossing te zijn!”

“... Hihi, en ik een deel van het probleem!”

“Hihi, maar niet met opzet, hé!”

“Nee schat, natuurlijk niet! Maar wij zijn verschillende persoonlijkheden, hé. Ik sta wat losser in het leven, bekijk alles van de positieve kant... en daar hoort wat nonchalance bij, zo ben ik nu eenmaal!”

“Ja... en ik ben het tegenovergestelde!”

“Ja, jij bent een Pietje Precies! En soms... dat mag ik wel zeggen, hé, een beetje een zeurkousje ook...”

“Ooh... meen je dat?”

“Afen toe maar hoor! Meestal neem je me wel zoals ik ben! En dat is maar goed ook, ik vind het belangrijk om mezelf te kunnen zijn in een relatie!”

“Absoluut. Zeker weten! Het is belangrijk dat we elkaars eigenheid respecteren, hé! ”

“Zo is dat: we wisten van in het begin wat we elkaar hadden.”

“Ja, en dat is prima!”

“Mijn ex-vrouw had het daar een stuk moeilijker mee, hoor! Die kon een eind zagen, zeg!”

“Zo wil ik niet worden, hoor!”

Alle mannen doen hun best – Inge Scheynen – scheyneni@gmail.com

“Nee, snap ik. Maar een vrouw heeft toch de neiging om een beetje maniakaal te zijn...”

“Oh... vind je dat van mij ook?”

“Nee, niet echt maniakaal. Maar ja, wat controlerend toch, af en toe.”

“Oei, maar zo wil ik helemaal niet overkomen. Ik zie je graag!”

“Ja, dat snap ik. Er is ook veel om graag te zien, hé. Ik ben optimistisch, creatief, best wel lief ook... Het is fijn samenleven met mij.”

“En of!”

“Ja, wij doen het nog zo slecht niet, wij tweetjes! Wat denk je, zullen we een aperitiefje nemen?”

“Dat zal ik meteen voor je halen... En is er nog iets wat je wenst?...”

“Hmm.... Best wel hoor... Kan je het raden?...”

“Oh!... Hihi... Ja, ik denk het wel...”

“Super... Ik ga alvast naar boven!”

“... en ik volg je zo meteen. Met je drankje! Hihi...”

Resultaat: Resultaat: Assepoester vraagt na een jaar de scheiding aan en de prins zag het niet aankomen.

Versie 2: Kim en Kim (hebben dit boek - nog - niet gelezen)

“Ja, schat, ik ben het vergeten... Kan gebeuren, hé. Ik had een razend drukke dag en het is me ontschoten.”

“Maar kan je dan geen alarm in je telefoon zetten? Of je afspraken in een agenda noteren?”

“Luister, dat werkt misschien voor jou, maar niet voor mij. Ik ben geen agenda-type. Ik heb nu eenmaal niet zo’n computerbrein als jij. Ik heb een andere persoonlijkheid: een beetje luchthartiger, een beetje lossier,... Mag het alsjeblieft?”

“Ja natuurlijk, maar...”

*“Je kan me niet kwalijk nemen dat ik anders ben dan jij! **Ik ben wie ik ben**, ik heb mezelf niet gemaakt!”*

“Nee, natuurlijk niet, maar...”

“Dus hou daar wat rekening mee in het vervolg, ok?”

“Euh... euh...”

Resultaat: Het koppel gaat na een jaar “als goede vrienden” uit elkaar.

Versie 3: Dominique en Dominique (Dominique heeft het boek gelezen)

“Ja, schat, ik ben het vergeten... Kan gebeuren, hé. Ik had een razend drukke dag en het is me ontschoten.”

“Maar ik had nog zo gevraagd...”

“Ja, ja, natuurlijk, nu krijgen we dat weer! Jij hebt het nog zo gevraagd, jij hebt eraan gedacht, jij vergeet nooit iets! Wel, ik ben nu eenmaal wat chaotischer, wat minder goed georganiseerd, **daar kan ik ook niets aan doen! Ik heb mezelf niet gemaakt**, hé! Ik ben zoals ik ben!”

“Schat, **het gaat niet over jou!** En trouwens, raakt het echt aan je diepste wezen om te proberen een afspraak na te komen? Of om gewoon eens te luisteren? Dus voor de zoveelste keer: ik weet dat je af en toe verstrooid bent, daarom vraag ik om zo’n afspraken in je agenda of je telefoon te zetten, dan kan je het niet vergeten! Zou het je onherstelbare schade berokkenen om je open te stellen voor iets nieuws, wanneer het oude niet werkt?”

“Agenda, agenda... waarom begin je daar toch altijd weer over te zeuren? Ik ben geen type voor een agenda, dat moet je ondertussen toch al weten!”

“Iedereen is een type voor een agenda, je moet het alleen maar willen!”

“Wel dan, ik wil het niet! **En dat is niks nieuws!**”

“Nee, **maar het begint wel lastig te worden!** Hoe kan je afspraken nakomen wanneer je ze niet opschrijft?”

“Luister, ik heb mijn systeem en jij hebt het jouwe!”

“Ja, maar dat van jou werkt niet!”

“Hola, hola, een beetje minder agressief, graag! Je reageert alsof ik met opzet de zaken in het honderd laat lopen. Even wel wezen: dat is niet zo, hé! En In dit geval lijkt het me eerder dat jij het moeilijker maakt dan nodig...”

“Wat?!!! Is het nu opeens mijn schuld?”

“Nee, maar je had bijvoorbeeld ook een taxi kunnen bellen voor Sofie, hé? Probleem opgelost!”

“Een taxi? Weet je wel wat dat kost? Daar hebben we het budget niet voor!”

“Oei oei, gaan we het weer over budget hebben? Krijg ik nu zo meteen weer te horen dat er een grote druk op het gezinsbudget ligt omwille van die investering in mijn moto?”

“Heh?... Nee, was ik niet van plan. Maar nu je het zegt...”

“Dat is echt niet eerlijk, hé! Je wist al toen we elkaar leerden kennen dat ik een motorrijder was.

***Daar moet je nu niet over komen zeuren.**”*

“Dat doe ik toch ook niet! Ik ben er niet over begonnen.”

“Luister, het is echt allemaal niet zo ingewikkeld. Jij wordt er altijd zenuwachtig van als de dingen niet exact zo lopen als je het had voorzien. Tja, daar ben je een vrouw voor, zeker? Improviseren gaat jullie niet zo goed af.”

“Wat krijgen we nu? Waar slaat dat op?”

*“Ik bedoel maar... Jullie organiseren nu eenmaal alles graag op voorhand. Houden graag de touwtjes in handen. Het is ook jullie sterke punt, hé: organisatie, planning... **Voor ons lijkt het alsof jullie hoofd op een andere manier bedraad is.** Wij zijn daar gewoon veel minder sterk in.”*

*“Wat??? **Bij ons gaat het ook niet vanzelf, hoor!** Wij moeten ook...”*

“Dat beweer ik ook niet. Je moet me geen woorden in de mond leggen. Ik bedoel maar: je mag het leven best wat lichter opnemen!”

“Het leven lichter opnemen?!... En de kinderen maar vergeten en alles loslaten?...”

“Maar schatje toch, natuurlijk niet. Maar je kan toch wat plezier hebben in je leven?...”

“Dat heb ik toch ook, dat is het punt niet!...”

“Tuurlijk is dat het punt wel. Een beetje genieten, een beetje fun hebben... Zoals ik! Ik vind het leven helemaal zo moeilijk niet, hoor.”

“Nee, dat blijkt wel!...”

*“En **je wist toch van in het begin** dat ik anders ben dan jij!”*

“Héél anders!!!”

“Inderdaad... En als dat niet goed genoeg is, dan had je maar met je zuster moeten trouwen!”

“Wat? Waarom zeg je nu zoiets?”

“Nu ja, ik sta gewoon een beetje lossier in het leven. Ik ben af en toe wat verstrooid. Dat gaat nu eenmaal samen met een creatieve persoonlijkheid en dat vond je in het begin zelfs charmant... Of ben je dat al vergeten?”

*“Natuurlijk niet, maar **ik vraag je toch niet om van persoonlijkheid te wisselen...** Een afspraak noteren, hoe moeilijk kan het zijn?”*

“Wat jij wil, is mij veranderen in net zo’n Pietje Precies als je zelf bent! En zo slecht ben ik echt niet, hoor. Je had het veel erger kunnen treffen. Ik ben optimistisch, creatief, best wel lief ook...”

*“Fijn voor jou. En hoe zit het met mij? **Mag ik ook mezelf zijn?** En wie ben ik dan? Een controlerende Pietje Precies, die van de natuur toevallig wat organisatieskills heeft meegekregen?...”*

*“Wat? Nee, **het gaat hier toch niet over jou?**”*

*“Hmm... **alleen over jou dan?**”*

*“Zo gaat het nu altijd, zie: je verdraait mijn woorden. **Lij wil mij gewoon niet begrijpen!**”*

Resultaat: Het wordt een vechtscheiding, waarbij Dominique de rechter ervan probeert te overtuigen dat er nooit ruimte was om zichzelf te zijn.

Je openstellen is een kwestie van instelling.

“There is safety in reserve, but no attraction. One cannot love a reserved person.” (Jane Austen)

“Ik ben wie ik ben, ik heb mezelf niet gemaakt”

- ➔ Wat zou je anders gedaan hebben? Begin daar al eens mee.

“Mag ik ook mezelf zijn?”

- ➔ ... degene die geen moeite wil doen?
- ➔ Verandering biedt kansen tot groei. Sta ervoor open.

“Je wist toch van in het begin...”

“En dat is niks nieuws.”

- ➔ Geldt ook voor je partner. Anders dan jij. Van in het begin. En jullie leven samen.

“Daar moet je nu niet over komen zeuren?”

- ➔ Beslis jij dat? En lukt het een beetje?

“Jij wil mij gewoon niet begrijpen!”

- ➔ Proficiat, je hebt het laatste woord!

➔ Het gaat niet over jou!

Versie 4: Sam en Sam (Beiden hebben het boek gelezen)

“Dag schat, ik ben thuis!”

“Fijn... En waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekacademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

“... Euh... Sorry schat, ik ben zo’n warhoofd, het is me compleet ontgaan!”

“Twee keer in twee weken, dat is een record!”

*“**Ja, dat kan zo niet langer**, want jij draait er telkens voor op!”*

“Wat denk je van een agenda-app op je telefoon?”

“Niet mijn sterkste punt... kom je er even bijzitten?”

“Strak plan. Ik haal de gezinsagenda.”

Resultaat: En ze leefden nog lang en gelukkig.

5. Ik wou alleen maar helpen!

(Een hoofdstuk over steun)

“What if I fail? Oh, my darling, but what if you fly?” (Erin Hanson)

Donderdagmiddag, op het kantoor van “Dakwerken Louis”, ergens in Antwerpen:

“Goedemiddag Arthur, neem plaats. Je weet waarschijnlijk waarom ik je heb laten komen.”

“Ik vermoed van wel, mijnheer Louis. Maar ik hoop dat ik het verkeerd heb...”

“Je kwam vorige week dinsdag om 08.45u aan op de bouwwerf in de Delinstraat. Niet alleen was je daarmee drie kwartier te laat, je was ook...”

“...vergeten om de bouwmaterialen te gaan laden bij de groothandel. Ik weet het, mijnheer, en ik wil dit hier graag nog eens allemaal uitleggen. Het was zo’n drukke ochtend en ik was al aan de late kant en...”

“De werfleider heeft me het volledige verhaal reeds verteld, maar helaas is daarmee het probleem niet opgelost. Niet alleen was de klant ontevreden, er zijn ook kostbare werkuren verloren gegaan door de extra rit, dwars doorheen het piekuur dan nog. En de benzine is natuurlijk ook niet gratis. Bovendien was de camionette van de zaak drie uur langer onbeschikbaar. Het ergste was nog dat de werf slechts een dag later opgeleverd kon worden, wat ook de agenda voor de rest van de maand in de war stuurde.”

“Ik ben er mij van bewust dat mijn vergetelheid voor heel wat problemen heeft gezorgd. Maar ziet u, het was mij ontschoten omdat...”

“De redenen doen er niet echt meer toe, Arthur. Dit is een kleinschalig bedrijf, waar iedereen zijn verantwoordelijkheid moet nemen om de zaak te laten draaien. Door jouw nonchalance rezen er problemen. Voor de klant, voor de zaak en uiteindelijk dus ook voor je collega’s. En dit niet voor de eerste maal. Enkele maanden geleden was er ook zo’n incident. Ik zie me dan ook genoodzaakt om je contract bij “Dakwerken Louis” te beëindigen, wat me oprecht spijt.”

“Maar mijnheer Louis, dit kunt u niet menen! Ik wou alleen maar helpen! Het zit zo: ik was een beetje te laat en dus dacht ik dat het beter zou zijn wanneer ik rechtstreeks naar de werf zou rijden.”

“Maar dat had je moeten overleggen, Arthur. Met...”

“Met de werfleider, zeker? Die zou het idee meteen afgeschoten hebben! Haar way of the highway!”

“Maar waarom heb je...”

“...het dan toch gedaan? Wel, ik wou vragen of ik nog iets anders moest meebrengen en dan hadden we meteen een rit uitgespaard!”

“Ja, maar dat was niet volgens de planning van de werfleider, Arthur! Het liep allemaal in het honderd die dag!”

“Nee, nee, dat is schromelijk overdreven! Zal ik eens iets zeggen? Eigenlijk liep het alleen maar in het honderd omdat ze per sé haar eigen oplossing wou doordrukken.”

“Maar zij is de baas, Arthur. Zij mag haar eigen visie hebben.”

*“Ja, ja, weet ik wel. Maar **ik wou alleen maar helpen**, hoor!”*

“Tja... misschien was het voor haar niet duidelijk? Dat je wou helpen?”

“Tuurlijk was dat duidelijk. Maar zij stelt geen prijs op inbreng van wie dan ook. Ze wou zelfs niet luisteren naar wat ik voorstelde!”

“Hmm... dat getuigt niet van een open opstelling, hé?...”

“Nee, nee... en dat is niet goed voor een bedrijf dat wil groeien. Innovatie is toch cruciaal in deze tijden, niet?”

“Daar heb je gelijk in, Arthur, daar heb je gelijk in...”

“Wat dat betreft, mijnheer Louis, ik heb nog verschillende andere ideeën... Dit bedrijf heeft nog veel mogelijkheden die op dit moment onbenut blijven.”

“Oh... Denk je dat?”

“Absoluut, mijnheer Louis. Ik denk dat het een goed idee is wanneer wij twee eens samenzitten. U kan vast wel waardering opbrengen voor mijn kijk op de zaak!”

“Mmm... Dat is misschien een goed idee. Constructief meedenken, dat stel ik op prijs...”

“Euh... en over dat ontslag...”

“Vergeet dat maar, Arthur, ik ben benieuwd naar je ideeën! Kom, we gaan er eentje drinken en morgen opnieuw fris aan de slag!”

“Hihi, beer is like duct tape, it fixes everything, niet? Op uw gezondheid, mijnheer Louis!”

“En op de jouwe, Arthur!”

Geloofwaardig? Niet bepaald. Arthur kan eerder een antwoord in deze zin verwachten:

“Tja, Arthur, ik wil best aannemen dat je alleen maar goede bedoelingen had en dat je behulpzaam wou zijn door een alternatieve planning voor te stellen. Ik begrijp dat je je niet naar waarde geschat voelt, maar waardering moet van twee kanten komen. De coördinatie van de werken, dat is de verantwoordelijkheid van de werfleider. Zij had duidelijke instructies gegeven en deze zijn niet opgevolgd. Het gevolg was een verstoorde planning en uiteindelijk is de klant daar de dupe van. En bijgevolg het bedrijf. Ik vrees dan ook dat je bij “Dakwerken Louis” geen toekomst hebt, maar wens je verder nog het allerbeste.”

“The first step in solving a problem is to recognize that it does exist.” (Zig Ziglar)

Donderdagmiddag, ergens op een appartement in Antwerpen, een hobje in een buitenwijk, een loft aan de kust, een fermette in Limburg, een villa rond Brussel of een trendy tiny house

“Schat, ik ben thuis!”

“Fijn, maar waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekcademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

Vanaf hier kan de discussie verschillende richtingen uit...

Versie 1: Assepoester en haar prins (hebben geen behoefte aan dit boek)

“Hela, even dimmen, hé! Zal ik je eens zeggen waarom ik wat later ben? Ik ben gaan tanken! Voor jouw mooie ogen! Omdat ik weet dat je daar een hekel aan hebt!”

“Oh...”

*“Ja, nu bind je wel in! Dat mag ook wel, **ik wou alleen maar helpen**, hé!”*

“Ja, sorry... Ik wist niet... Maar ons Sofie...”

“Sofie heeft eventjes moeten wachten. Maar jij bent haar gaan halen, dus ik verwacht van haar geen gezeur. Ze mag best wel waardering opbrengen voor alles wat we voor haar doen!”

“Euh... maar we hadden toch...”

“Ja, we hadden afgesproken dat ik haar zou ophalen. Maar ik ben in de plaats daarvan voor jou gaan tanken. Daar heb je meer aan, of niet soms?”

“Euh... Ik had eigenlijk gepland om...”

“Wat wou je nog? Wat kan jij nu plannen op een doordeweekse avond dat belangrijker is dan onze dochter?”

“Ik wou nog een taart bakken. Voor de koorrepetitie.”

“Zie je wel, net wat ik dacht. Totaal onbelangrijk. Neem maar een doos speculaasjes mee.”

“Speculaasjes?... Maar dat is niet helemaal...”

“... Misschien niet helemaal hetzelfde, maar even goed en veel makkelijker. Of had je gehoopt dat ik zou koken, zodat jij zo'n fancy taart kon bakken?”

“Euh... eigenlijk...”

“Vergeet het maar, ik ben al gaan tanken, hé!”

“Ja maar, dat had ik toch niet...”

“Nee, dat had je niet gevraagd. Mag ik je niet gewoon een pleziertje doen?”

“Ja... Ja, natuurlijk, maar...”

“Anders zal ik het wel laten, hoor! Als het toch niet gewaardeerd wordt!”

“Maar... maar... het wordt wel gewaardeerd, hoor. Het is alleen...”

“Ik merk er anders niets van, hoor, van die waardering! Twijfel je soms aan mijn goede bedoelingen, is dat het? Denk je dat ik Sofie vergeten ben om jou te pesten?”

“Maar nee! Nee! Dat denk ik helemaal niet!”

“Aha, dan zijn we het eens. Gelukkig maar, ik wil dat je weet dat ik altijd het beste met jullie voorheb, hé. Met jou en met het hele gezin!”

“Ja, dat weet ik toch...”

“... En omdat ik het beste met je voorheb, stel ik voor dat je dat hele taartidee vergeet. Zeg dat je volgende week trakteert en de hele zaak is opgelost.”

“Maar ik doe dat graag, een taart bakken...”

“Ja, we kunnen nu eenmaal niet altijd doen waar we zin in hebben, hé. Zo is het leven. Kom, zet je hier bij mij op de bank en we nemen een aperitiefje.”

“Euh... een aperitiefje?...”

“Ja, ontspan je nu maar even. Dat is voor mij ook veel gezelliger dan zo'n opgefokte kip in huis! Dat zal je toch begrijpen? Het moet een beetje van twee kanten komen, hé?”

“Euh... ik weet niet...”

“Ik zal je anders wel even helpen te relaxen... Breng dat aperitiefje maar naar boven!”

“Oh... Denk je dat... Maar... de koorrepetitie...”

“Ze kunnen je een keertje missen. Er is toch geen taart.”

Resultaat: Assepoester vraagt na een jaar de scheiding aan en de prins zag het niet aankomen.

Versie 2: Kim en Kim (hebben dit boek - nog - niet gelezen)

“Hela, even dimmen, hé! Zal ik je eens zeggen waarom ik wat later ben? Ik ben gaan tanken! Voor jouw mooie ogen! Omdat ik weet dat je daar een hekel aan hebt! Of denk je dat ik ons Sofie met opzet vergeten ben?”

“Nee, dat denk ik niet, maar...”

*“En vorige week ons Bartje ook, misschien? Zal ik eens iets zeggen? **Ik wou alleen maar helpen!** Door vorige week naar de garage te rijden en deze week te gaan tanken!”*

“Maar je bent daardoor wel je kinderen vergeten!”

“Alsjeblieft, zeg! Ik heb dan misschien een klein foutje gemaakt, maar het was met de allerbeste bedoelingen, hoor!”

“Ja maar, we hebben toch allemaal de beste bedoelingen? Waarom zijn we anders een koppel?”

“Doe toch niet zo onredelijk! Ik herhaal: ik wou alleen maar helpen!”

“En ik herhaal: dat heb je dus niet gedaan.”

Resultaat: Het koppel gaat na een jaar “als goede vrienden” uit elkaar.

Versie 3: Dominique en Dominique (Dominique heeft het boek gelezen)

“Hela, even dimmen, hé! Als je nu eens even stopt met roepen, dan zal ik het uitleggen!”

“Ik ben benieuwd!”

*“Het komt erop neer **dat ik alleen maar wou helpen!** Ik zag dat de benzinetank bijna leeg was en dus ben ik gaan tanken. Omdat ik weet dat jij daar een hekel aan hebt!”*

“En had je dat niet kunnen doen nadat je Sofie had opgehaald?”

“Waarom reageer je toch altijd zo bitsig? 't Is al goed, hoor. **Ik zal het wel laten in het vervolg.** Dan tank je zelf maar!”

“Heh? Waar slaat dat op?”

“Ja, als mijn hulp toch niet geapprecieerd wordt, dan doe je alles maar alleen. Rijd dan ook maar het gras af! En vul de belastingpapieren in... en ga maar elke avond met de hond wandelen. In de regen!”

“Wat? Is het mijn gras misschien? Zijn het mijn belastingen? En is Cora mijn hond of die van ons?”

“Euh...”

“**Vanwaar dat idee dat je mij helpt door de belastingpapieren in te vullen?** Help ik jou dan door de ramen te lappen? Of door lunchpakketjes voor je kinderen te maken? Of door je sokken in de wasmachine te steken? En zo kan ik nog wel even doorgaan.”

“Euh...”

“Het is evenmin mijn gras of mijn wasmachine of mijn hond als die van jou. Het huishouden en ons gezin zijn van ons samen. Dus **we doen allebei ons deel en je mag de term “helpen” voorgoed opbergen.**”

“Ja, zeg, je moet niet meteen zo op je paard klimmen! Het gaat er gewoon om... Ik heb soms het gevoel dat mijn inbreng niet gewaardeerd wordt. **Ik deed echt wel om goed te doen, hé!**”

“Dat bestrijd ik ook niet. Maar terwijl jij bent gaan tanken om goed te doen, heb ik de buurvrouw moeten vragen om op Bartje te passen en ik ben door de regen gefietst om Sofie te gaan halen. Ook om goed te doen. Of denk je van niet?”

“Euh... jawel, natuurlijk wel!”

“Goed, dan zijn we het daarover eens. **De meesten doen trouwens alles met de beste bedoelingen, hoor.** Mensen met slechte bedoelingen zijn psychopaten.”

“Euh...”

“Begrijp je dat het voor mij niet bepaald leuk was? Ook al bedoelde je het goed?”

“Ja... Ja, natuurlijk. Dat begrijp ik wel. En je hebt gelijk: we moeten dit soort situaties vermijden in de toekomst.”

“Heel graag!”

“Ja... En daarom denk ik dat het stilaan tijd wordt om een tweede wagen te kopen. We hebben het er recent nog over gehad. **Dat zou toch de oplossing kunnen zijn?**”

Alle mannen doen hun best – Inge Scheynen – scheyneni@gmail.com

“Een tweede wagen? Daar hebben we inderdaad al over gesproken, maar daar heb ik nu niet veel aan, hé?”

“Nee, maar naar de toekomst toe... Zeker nu ons Bartje ook wat groter wordt. Het zou de zaken toch allemaal veel vergemakkelijken. Het lost misschien niet alles op, maar...”

“**Het lost alvast de situatie van vandaag niet op**, hé! Laat ons het maar eerst even over het hier en nu hebben.”

“Ja, ja, maar ik vind toch dat we die optie van een tweede wagen eens serieus moeten bekijken...”

“Dominique, niet nu! **Wat ik nu nodig heb is je steun**, geen oplossing voor binnen drie maanden! Ik heb zo meteen nog koorrepetitie en ik heb beloofd dat ik voor gebak ging zorgen! Dus als jij nu even...”

“Voor gebak zorgen? Bedoel dat je nog een taart wil bakken of zo? Nu?”

“Ja, nu. Dus wou ik vragen of jij...”

“Maar schat, waarom beloof je toch altijd zoveel? Hoe kom je op het idee om zomaar op een doordeweekse avond voor te stellen een taart te bakken? En moet ik dan intussen koken? Is dat het plan?”

“Dat zou inderdaad fijn zijn. Dus als jij...”

“Verdorie, daar had ik niet op gerekend. Waarom maak je het jezelf toch weer zo moeilijk? **Dat gedoe is toch helemaal niet nodig?**”

“Nee, nodig is het niet. **In principe hebben we alleen water, voedsel en onderdak nodig**. Maar ik bak graag en ik heb het nu eenmaal beloofd. Bovendien krijg ik ook graag eens een compliment, net zoals jij.”

“Waarom sloof je jezelf toch altijd zo uit? Zelfs als je moeder op bezoek komt, moet het hele huis gestofzuigd worden!”

“Een opgeruimd huis geeft rust in mijn hoofd. En als jij een handje zou helpen in plaats van te roepen dat het allemaal overbodige moeite is, zou het een pak vlotter gaan!”

“Ik zal meteen eens een handje helpen, zie: ik haal even een pak speculaasjes. Dan kan je daarmee trakteren en is iedereen happy.”

“Dominique, **je moet het niet in mijn plaats proberen op te lossen!** Niet door over een nieuwe wagen te beginnen en ook niet door koekjes te halen! Ik vraag jou alleen...”

“Ik bedoel maar: je neemt teveel hooi op je vork. En niet alleen dat: jij belooft van alles en dan moet ik bijspringen!”

*"... **en zo gaat het alweer om jou!** Bijspringen? Omdat ik je vraag om eten te maken?"*

"Nu ja, dat is bijzaak, natuurlijk, het gaat toch vooral om jou hoor, schatje. Je legt jezelf teveel druk op. Ga af en toe toch ook een keertje zitten. Ontspan je even. Dat moet toch kunnen!"

"Ja, dat kan. Wanneer ik klaar ben met mijn werk!"

"Met het werk dat je jezelf hebt opgelegd, bedoel je?"

"Luister: als ik niet onverwacht weg had gemoeten om ons Sofie te halen, had ik mijn taart al lang in de oven gehad. Dus dat ik nu in tijdnood kom, ligt niet aan mij, maar aan jou!"

"Ok, we zijn terug bij af, merk ik!"

*"Ik heb beloofd om een taart te bakken en dat ga ik doen ook. En **ik ga er voldoening uit halen** bovendien!"*

"Tja... dan moet je het zelf maar weten..."

Resultaat: Het wordt een vechtscheiding, waarbij Dominique de rechter ervan probeert te overtuigen dat hij/zij er alles aan heeft gedaan om de problemen op te lossen.

Behoeftte aan steun is geen vraag om een oplossing.

*“Loving support is giving someone what they ask for, not what you think they need.”
(tegeltjeswijsheid)*

“Ik wou alleen maar helpen.”

→ Door je deel te doen in het gemeenschappelijke huishouden?

“Ik deed echt wel om goed te doen.”

→ Goede bedoelingen zijn evident.

“Dat gedoe is toch helemaal niet nodig.”

→ Je partner wordt er blij van. Aan jou om te beslissen of het dan nodig is.

“Ik zal het wel laten in het vervolg.”

→ Even constructief als je tong uitsteken. Even volwassen ook.

“Kan ik nu nog iets voor je betekenen?”

→ Dat wordt zo meteen meegedeeld, dus goed luisteren.

“Dat zou toch de oplossing kunnen zijn?”

→ EHBO (eerste hulp bij onenigheid): eerst praten, de rest komt later.

“Tja... dan moet je het zelf maar weten...”

→ Proficiat, je hebt het laatste woord!

→ Het gaat niet over jou!

Versie 4: Sam en Sam (Beiden hebben het boek gelezen)

“Dag schat, ik ben thuis!”

“Fijn... En waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekacademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

*“Euh... sorry, schat... **Kan ik nu nog iets voor je betekenen?...**”*

“Ja, dat kan eigenlijk. Ik had beloofd om een taart te bakken voor de koorrepetitie. Dus het zou me wel helpen als jij...”

“... voor het avondmaal zorg? Geen probleem, had je al iets in gedachten?”

“Nee, improviseer maar wat, doe ik al de hele namiddag.”

“Ja, nogmaals sorry dat ik je planning in de war heb gestuurd. Maar ik zorg voor eten en ik zal proberen om zo weinig mogelijk in de weg te lopen in de keuken, beloofd!”

“Dat wordt gewaardeerd... Ik sta een beetje onder druk.”

“Dat snap ik. Maar het wordt vast een heerlijke taart!”

Resultaat: En ze leefden nog lang en gelukkig.

6. Weet jij eigenlijk zelf wel wat je wil? (Een hoofdstuk over betrokkenheid.)

“La grande ambition des femmes est d’inspirer de l’amour.” (Molière)

Donderdagmiddag, op het kantoor van “Dakwerken Louis”, ergens in Antwerpen:

“Goedemiddag Arthur, neem plaats. Je weet waarschijnlijk waarom ik je heb laten komen.”

“Ik vermoed van wel, mijnheer Louis. Maar ik hoop dat ik het verkeerd heb...”

“Je kwam vorige week dinsdag om 08.45u aan op de bouwwerf in de Delinstraat. Niet alleen was je daarmee drie kwartier te laat, je was ook...”

“...vergeten om de bouwmaterialen te gaan laden bij de groothandel. Ik weet het, mijnheer, en ik wil dit hier graag nog eens allemaal uitleggen. Het was zo’n drukke ochtend en ik was al aan de late kant en...”

“De werfleider heeft me het volledige verhaal reeds verteld, maar helaas is daarmee het probleem niet opgelost. Niet alleen was de klant ontevreden, er zijn ook kostbare werkuren verloren gegaan door de extra rit, dwars doorheen het piekuur dan nog. En de benzine is natuurlijk ook niet gratis. Bovendien was de camionette van de zaak drie uur langer onbeschikbaar. Het ergste was nog dat de werf slechts een dag later opgeleverd kon worden, wat ook de agenda voor de rest van de maand in de war stuurde.”

“Ik ben er mij van bewust dat mijn vergetelheid voor heel wat problemen heeft gezorgd. Maar ziet u, het was mij ontschoten omdat...”

“De redenen doen er niet echt meer toe, Arthur. Dit is een kleinschalig bedrijf, waar iedereen zijn verantwoordelijkheid moet nemen om de zaak te laten draaien. Door jouw nonchalance rezen er problemen. Voor de klant, voor de zaak en uiteindelijk dus ook voor je collega’s. En dit niet voor de eerste maal. Enkele maanden geleden was er ook zo’n incident. Ik zie me dan ook genoodzaakt om je contract bij “Dakwerken Louis” te beëindigen, wat me oprecht spijt.”

“Mijnheer Louis, moet ik u eens iets in vertrouwen vertellen? Eigenlijk ben ik blij dat u me hebt laten komen!...”

“Heh? Blij dat je ontslagen wordt?”

“Nee... wel... tja, dat ontslag, daar hebben we het zo meteen nog wel over. Nee, ik ben blij dat ik eens onder vier ogen over de werfleider kan praten!”

“Over de werfleider? Arthur, ik denk niet dat het jouw plaats is om...”

“Nee, luister nu even, met die dame valt echt niet samen te werken, hoor! Weet u dat ze me twee weken geleden vroeg om vooral niet langs de bouwmarkt te rijden? En toen ik dan met de camionette op de werf aankwam, liet ze Jos onmiddellijk wegrijden om materiaal te halen! Dat is toch allesbehalve efficiënt!”

“Ja, maar, Arthur, het gaat hier niet over...”

“Jawel, mijnheer Louis, het gaat hier zeker over de werfleider! Zij slaagt er niet in om de werf goed te organiseren en wie moet er voor haar fouten opdraaien: ik! Maar dat is niet eerlijk, hé!”

“Arthur, je was te laat!”

*“Ja, maar ook dat was een probleem van communicatie! Zij had eerst gezegd dat we om 10.00u moesten komen, dan om 9.00u... Eerst moest ik wél langs de bouwmarkt rijden en dan weer niet, **dat mens weet gewoon niet wat ze wil**, daar valt echt niet mee samen te werken! En dan is het mijn schuld als het fout loopt!”*

“Ja, maar...”

“... En ik ben niet de enige die er zo over denkt, hoor. We lopen allemaal als kiekens zonder kop door elkaar op die werf. Er is geen leiding, we krijgen tegengestelde instructies, het loopt helemaal mis!”

“Oei... Is dat echt zo?”

“Absoluut! U zou beter de werfleider ontslaan, dat zou pas een verstandige beslissing zijn! U zou u zeer populair maken. En dat meen ik echt!”

“Hmm... dat zijn zorgwekkende berichten... Daar moet ik eens over nadenken... Misschien moet ik...”

“Kom eens kijken, mijnheer Louis. Loop gewoon eens een dagje mee, dan ziet u het zelf!”

“Ja, dat is misschien geen slecht idee...”

“... En dan ontslaat u daarna degene die het verdient... U zal wel zien dat ik dat niet ben!...”

“Hmm... Tja, laat ons dan voorlopig maar geen drastische beslissingen nemen. Kom, we gaan er eentje drinken en morgen opnieuw fris aan de slag!”

“Hihi, beer is like duct tape, it fixes everything, niet? Op uw gezondheid, mijnheer Louis!”

“En op de jouwe, Arthur!”

Geloofwaardig? Niet bepaald. Arthur kan eerder een antwoord in deze zin verwachten:

“Arthur, het helpt je zaak niet om de werfleider van incompetentie te beschuldigen. Ze heeft de werven altijd correct en efficiënt geleid. Misschien wijzigen haar instructies van tijd tot tijd, maar het is niet omdat ze haar redenen niet meedeelt, dat ze deze niet heeft. Bovendien bestaat er ook altijd de mogelijkheid dat je het zelf verkeerd begrepen hebt, hé. En wat jij een overdreven reactie noemt, zie ik als een teken van betrokkenheid. Dat zie ik helaas bij jou veel minder en daarom denk ik dat je niet op je plaats bent in ons bedrijf. Ik wens je nog wel het beste voor de toekomst.”

“A person who deserves my loyalty recieves it.” (Joyce Maynard)

Donderdagmiddag, ergens op een appartement in Antwerpen, een hobje in een buitenwijk, een loft aan de kust, een fermette in Limburg, een villa rond Brussel of een trendy tiny house

“Schat, ik ben thuis!”

“Fijn, maar waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekcademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

Vanaf hier kan de discussie verschillende richtingen uit...

Versie 1: Assepoester en haar prins (hebben geen behoefte aan dit boek)

“Och, 't is niet waar, hé, had je dat nu vanmorgen niet even kunnen zeggen? Was dit een soort test of zo?”

“Oh, nee, hoe kom je daarbij?”

“Voor alle duidelijkheid: ons Bartje heeft hier niets mee te maken, hé. En wat ons Sofie betreft, ik heb haar niet opgehaald omdat ik voor jou ben gaan tanken!”

“Oh... dat is fijn, dan moet ik dat morgen niet doen.”

“Inderdaad... want dat had je me vorige week gevraagd. En dus doe ik dat deze week ook, maar dan is het plots niet ok!”

“Jawel, ik apprecieer het bijzonder dat je bent gaan tanken. Het is fijn om zo'n attente partner te hebben. Natuurlijk! Maar vorige week moest Sofie niet opgehaald worden...”

*“En hoe moest ik weten dat het vandaag wel moest? De ene week vraag je dit, de andere week dat, de ene week moet het zus, de andere week zo. **Weet jij eigenlijk zelf wel wat je wil?**”*

“Hmm... misschien is het inderdaad niet zo duidelijk allemaal. Maar het was vorige week vakantie. En deze week niet meer.”

“Niet van onderwerp veranderen! Het gaat erom dat je heel verwarrende boodschappen uitstuurt. Je vroeg me bijvoorbeeld onlangs om wat meer intiatief te nemen. En wanneer ik dat doe, krijg ik de wind van voor!”

“Oh, maar ik wou je gevoelens niet kwetsen. Ik bedoelde alleen...”

“Tja, wat bedoel je eigenlijk? Weet je dat zelf wel? Ik heb er mijn twijfels bij.”

“Oh?... Euh...”

“Dat probleem van vorige week, in verband met ons Bartje, dat heb ik uitgelegd. Ik moest dringend de garage binnenrijden met de wagen omwille van dat verklikkerlichtje dat plots aanging. Je wil immers dat ik mijn verantwoordelijkheid neem als ouder, hé! Of ben je daarover ook van idee veranderd en wil je dat juist niet? Ik weet het op de duur ook niet meer, hoor!”

“Jawel, natuurlijk waarder ik het dat je je verantwoordelijkheid neemt. Ons Sofie waardeert dat trouwens ook. En ons Bartje. Maar de afspraak was...”

“De afspraak is de ene week dit en de andere week dat. Wie kan dat nog bijhouden?”

“We hebben de blokfluitles van ons Sofie speciaal op donderdag geplaatst, omdat jij op zaterdag niet beschikbaar bent.”

“Ja, omdat ik dan naar de gym ga. Ga je daar nu ook plots moeilijk over doen? Heb je er opeens bezwaren tegen dat ik ontspanning neem? Ik dacht dat je dat juist aanmoedigde. Ben je daarover ook van mening veranderd?”

“Nee, nee, dat wou ik helemaal niet zeggen. Ik gun je je training van harte. Je verdient wat tijd voor jezelf uiteraard.”

“Ha, dan toch. Hopelijk blijf je bij dit idee... Niets zo veranderlijk als een vrouw!”

“Euh... dat is echt niet hoe ik wil overkomen...”

“Nee, dat weet ik wel. Maar je bent echt lastig te volgen, hoor! En als jij voortdurend van gedachten verandert, is het niet mijn schuld wanneer het misloopt, hé.”

“Euh... Nee... Nee, dat is natuurlijk zo.”

Resultaat: Assepoester vraagt na een jaar de scheiding aan en de prins zag het niet aankomen.

Versie 2: Kim en Kim (hebben dit boek - nog - niet gelezen)

“Och, 't is niet waar, hé, had je dat nu vanmorgen niet even kunnen zeggen? Was dit een soort test of zo? Ik dacht dat ik Sofie niet moest ophalen vandaag. Dat moest vorige week toch ook niet?”

“Nee, maar toen was het vakantie.”

“Wel, en deze week ben ik gaan tanken voor jou. Want dat had je vorige week gevraagd.”

“Dat is fijn, maar niet volgens de afspraak.”

*“Het is niet bij te houden wat jij allemaal “afspreekt”. De ene week dit, de andere week dat. **Weet jij eigenlijk zelf wel wat je wil?**”*

“En of ik dat weet! Ik wil vooral een partner die zich een beetje betrokken voelt.”

“Haha, laat me niet lachen! Betrokkenheid, dat betekent ingaan op al jouw grillen, zeker? Niet met mij, hoor!”

Resultaat: Het koppel gaat na een jaar “als goede vrienden” uit elkaar.

Versie 3: Dominique en Dominique (Dominique heeft het boek gelezen)

“Och, 't is niet waar, hé, had je dat nu vanmorgen niet even kunnen zeggen? Was dit een soort test of zo?”

“Wat? Een soort test? Wat bedoel je?”

“Wel ja, je stuurt me geen enkel berichtje en wacht dan af tot ik het verknoei, zodat je weer iets hebt dat je me kan verwijten!”

“Wat is dat nu voor een verknipt idee? De afspraak was dat jij vandaag Sofie zou ophalen bij de muziekacademie en je was er niet! Is het gek dat ik je daarop aanspreek?”

“In plaats van me er achteraf op aan te spreken, had je me beter even gebeld, dan was ik er heus wel langs gereden, hoor. En trouwens, vorige week stond ik daar om 17.30u en dan daagde ze niet op.”

“Vorige week was het vakantie!”

*“Dat kan ik toch allemaal niet weten! De ene week zus, de andere week zo. **Weet jij eigenlijk zelf wel wat je wil?**”*

“En of ik dat weet! Ik wil gewoon dat je laat zien dat je je betrokken voelt!”

*“Wel, ik toonde mijn betrokkenheid door voor jou te gaan tanken! Maar **als ik iets wil bijdragen, is het nooit wat er gevraagd wordt.** Of het werd vroeger wel gevraagd, maar nu niet meer.”*

“Je vindt dat ik grillig ben, is het dat? Dat ik streken vertoon?”

“Wel ja, eigenlijk wel. Ik mag je tegenwoordig zelfs geen wijntje meer brengen zonder dat je lastig doet.”

“Ik doe niet lastig, ik ben op dieet! Dat heb ik aangekondigd. En ik heb je ook gevraagd om me te steunen, niet om me te saboteren.”

“Saboteren? Door je een pleziertje te willen doen? Je zou beter af en toe een glaasje drinken, dan zou je minder chagrijnig zijn. Zou mijn leven aangener maken!”

“Het gaat niet over jou!”

“Ja, ja, al goed. Maar het is best moeilijk hoor, als ik niet weet wat er van me verwacht wordt. De ene week moet ik initiatief nemen en de andere week mag ik alleen zwijgen en luisteren. Voor jou lijkt het misschien allemaal heel consequent, maar voor mij niet.”

“Durf nu zo meteen niet te zeggen dat ik veranderlijk ben omdat ik een vrouw ben! We maken alle afspraken samen, in overleg!”

“Hmm... Zo voelt het niet. Jij overlegt, ik mag alleen ja-knikken!”

*“Dat is nu juist wat ik niet wil, dat je alleen maar zwijgt en knikt! Ik wil dat je je betrokken voelt. **Ik wil dat je het beste doet voor ons gezin, aangepast aan de situatie.** Dat je dat nu niet inziet! Ik weet niet hoe ik het aan je verstand moet krijgen.”*

*“Als je het zelf niet weet, hoe moet ik het dan weten? **Kan je niet gewoon vragen wat je wil?** In plaats van me ernaar te laten raden?”*

“Wees alert en geïnteresseerd, dan weet je wat er moet gebeuren en moet je niet raden!”

*“**Zal ik een lijstje opstellen:** elke woensdagavond frietjes halen, is dat voldoende? Of moet ik leren strijken? Elke zaterdag koken misschien? Op vrijdag de kattenbakken verschonen?”*

“Wel, koken op donderdag zou leuk zijn, want dan heb ik koorrepetitie. En wat je bijvoorbeeld ook zou kunnen doen, is ons Bartje af en toe een badje geven, daar zou hij enorm van genieten. Of mij op zondagochtend eens laten uitslapen en zelf de kinderen bezighouden. Dat zou mij wat welverdiende me-time geven...”

“Amai, allemaal dingen die ik had moeten doen en waar ik niets van wist. Dat wordt een lang lijstje!”

“Maar ik wil helemaal niet dat je lijstjes bijhoudt! Ik wil dat je zelf ziet waar je iets kan bijdragen. Dikwijls heel simpele dingen, hoor, zoals...”

“Zoals voor jou gaan tanken? Ah nee, wacht... dat mocht juist niet!”

“Omdat dat niet de afspraak was! Werk nu eens een keertje mee. Wees constructief!”

*“Ah... constructief zijn, dat moet ook op het lijstje. **Heb je daar misschien een voorbeeld van?**”*

“Jij altijd met je voorbeelden! Wel, als je het wil weten, het zou bijzonder constructief zijn wanneer je je weekplanning zou noteren in de gezinsagenda, die ik elke dag naast je ontbijtbord leg.”

“Heh... naast mijn ontbijtbord?”

“Ja, daar leg ik hem, zodat je hem zou aanvullen met je activiteiten. Wanneer plan je een fietstocht, wanneer heb je vergadering? Nog geen enkele keer heb je iets genoteerd!”

“Dus daarom ligt dat ding altijd naast de chocoladepasta... Hoe kan ik weten wat daarvan de bedoeling was? Kan je niet iets duidelijker zijn?”

“Hoe duidelijk kan ik het voor je maken, dat ligt toch voor de hand!”

*“Nee, schat, **zo'n subtiele signalen begrijp ik niet, hoor!** Ik spreek geen vrouws!”*

Resultaat: Het wordt een vechtscheiding, waarbij Dominique de rechter ervan probeert te overtuigen dat er met de grilligheid van de partner niet te leven viel.

Aandacht moet bovenaan op de to do-lijst.

“Si vis amari, ama – Als je bemind wil worden, bemin.” (Seneca)

“Weet jij eigenlijk zelf wel wat je wil?”

“Kan je niet gewoon vragen wat je wil?”

→ Bij deze: aandacht en betrokkenheid.

“Zal ik een lijstje opstellen?”

→ Een lijstje is nooit compleet.

“Heb je daar misschien een voorbeeld van?”

→ Een voorbeeld uit het verleden biedt geen garanties voor de toekomst.

“Zo’n subtiele signalen begrijp ik niet.”

→ Klopt en is geen slechte wil. Subtiliteit is overrated (cfr. originaliteit).

→ Duidelijke communicatie is essentieel.

“Als ik iets wil bijdragen is het nooit wat er gevraagd wordt.”

→ ... of wat je dént dat er gevraagd wordt.

→ Alles klopt nooit van niets en altijd.

“Ik spreek geen vrouws!”

→ Proficiat, je hebt het laatste woord!

→ Het gaat niet over jou!

Versie 4: Sam en Sam (Beiden hebben het boek gelezen)

“Dag schat, ik ben thuis!”

“Fijn... En waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekcademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

*“Euh... sorry, schat... **Je rekende op mij en ik was het helemaal vergeten.**”*

“Tja... Niet alleen ik rekende op jou. Sofie ook.”

“Ja natuurlijk. Ik zal maar even met haar gaan praten, zeker?”

“Lijkt me geen slecht idee.”

“En kan ik me nog ergens nuttig maken vanavond?”

“Ja, lijkt me wel. Ik zal een tip geven: het is donderdag. Duidelijk? Of te subtiel?”

“Helemaal duidelijk. Jij hebt koorrepetitie en je wil dat ik voor het avondeten zorg. Klopt dat?”

“Klopt. En bedankt.”

Resultaat: En ze leefden nog lang en gelukkig.

7. Voor jou is het ook nooit goed!

(een hoofdstuk over waardering.)

“Change your expectation for appreciation and the world changes instantly.” (Tony Robbins)

Donderdagmiddag, op het kantoor van “Dakwerken Louis”, ergens in Antwerpen:

“Goedemiddag Arthur, neem plaats. Je weet waarschijnlijk waarom ik je heb laten komen.”

“Ik vermoed van wel, mijnheer Louis. Maar ik hoop dat ik het verkeerd heb...”

“Je kwam vorige week dinsdag om 08.45u aan op de bouwwerf in de Delinstraat. Niet alleen was je daarmee drie kwartier te laat, je was ook...”

“...vergeten om de bouwmaterialen te gaan laden bij de groothandel. Ik weet het, mijnheer, en ik wil dit hier graag nog eens allemaal uitleggen. Het was zo’n drukke ochtend en ik was al aan de late kant en...”

“De werfleider heeft me het volledige verhaal reeds verteld, maar helaas is daarmee het probleem niet opgelost. Niet alleen was de klant ontevreden, er zijn ook kostbare werkuren verloren gegaan door de extra rit, dwars doorheen het piekuur dan nog. En de benzine is natuurlijk ook niet gratis. Bovendien was de camionette van de zaak drie uur langer onbeschikbaar. Het ergste was nog dat de werf slechts een dag later opgeleverd kon worden, wat ook de agenda voor de rest van de maand in de war stuurde.”

“Ik ben er mij van bewust dat mijn vergetelheid voor heel wat problemen heeft gezorgd. Maar ziet u, het was mij ontschoten omdat...”

“De redenen doen er niet echt toe, Arthur. Dit is een kleinschalig bedrijf, waar iedereen zijn verantwoordelijkheid moet nemen om de zaak te laten draaien. Door jouw nonchalance rezen er problemen. Voor de klant, voor de zaak en uiteindelijk dus ook voor je collega’s. En dit niet voor de eerste maal. Enkele maanden geleden was er ook zo’n incident. Ik zie me dan ook genoodzaakt om je contract bij “Dakwerken Louis” te beëindigen, wat me oprecht spijt.”

*“Maar mijnheer Louis, dit kunt u niet menen! Ik weet niet wat de werfleider u allemaal heeft verteld, maar zij heeft al van in het begin een bloedhekel aan mij. **Voor haar is het gewoon nooit goed!**”*

“Euh... Arthur, ik denk niet dat dat het probleem is.”

“En of dat het probleem is! Zij heeft het echt op mij gemunt, ze negeert al mijn inspanningen en ziet alleen het negatieve.”

“Ja maar, het was ook negatief, hé? Je was te laat en daardoor...”

“Ok, ik was eens één keertje te laat...”

“Twee keertjes, Arthur! Vorige week...”

“Ja, alsof zij altijd op tijd komt! Zij maakt ook fouten, hoor! Qua stiptheid valt er nog heel wat te verbeteren.”

“Ja, dat weet ik, Arthur. En daar heb ik het ook al met haar over gehad. Maar...”

“... En daarbij heeft ze zich ook al eens in een opmeting vergist. Dat heeft ons enkele dagen extra werk gekost!”

“Dat weet ik, Arthur, maar is dit het moment om...?”

“Nee, daarvoor is het nooit het moment. Dat wordt allemaal netjes met de mantel der liefde bedekt. En ondertussen maar kritiek leveren op alles en iedereen!”

“Ja, maar...”

“Over ontslag wordt niet gesproken. Niet voor haar!”

“Arthur, ik denk echt...”

“Zoals ik zei: miss Perfect is ze zeker niet! U zou h  r beter wat strenger in het oog houden, in uw eigen belang!”

“Ja, maar... Heh?... Wat zeg je nu?”

“Ja, ja, ik meen het. Onder haar leiding loopt het echt niet allemaal zo vlotjes als zou moeten. Maar o wee als je zegt dat het aan haar ligt! Dan pakt ze je op elke kleinigheid!”

“Hmm... dat klinkt niet goed...”

“Het is ook niet goed, mijnheer Louis.. Neem dat maar van mij aan. Het is helemaal niet goed!”

“Hmm... Ik wist niet... Ik geloofde haar op haar woord. Maar misschien...”

“Misschien moet u het met een korreltje zout nemen wat ze allemaal heeft verteld.”

“Ja... Ja... misschien wel...”

“Heel verstandig, mijnheer Louis. Heel verstandig!”

“... En zoveel is er nu ook weer niet verkeerd gegaan, hé? Zelf heb ik eigenlijk altijd gedacht dat jij een meerwaarde betekent voor het bedrijf!”

“Dank u wel, mijnheer Louis, fijn om te horen!”

“En ik zal in het vervolg een oogje houden op het gedrag van de werfleider, bedankt om me erop te wijzen.”

“Ziet u mijnheer Louis, dat bedoel ik nu: een beetje waardering kost niets, hé?”

“Nee, inderdaad. Kom, we gaan er eentje drinken en morgen opnieuw fris aan de slag!”

“Hihi, beer is like duct tape, it fixes everything, niet? Op uw gezondheid, mijnheer Louis!”

“En op de jouwe, Arthur!”

Geloofwaardig? Niet bepaald. Arthur kan eerder een antwoord in deze zin verwachten:

“Tja, Arthur... Ik begrijp dat de werfleider zich in jouw ogen niet sympathiek maakt, maar dat is ook niet haar opdracht. Ze is verantwoordelijk voor de dagelijkse goede gang van zaken en wanneer iemand dit door nonchalance in de weg staat, moet ze maatregelen nemen. Daar wordt ze voor betaald. Uiteraard maakt ze ook fouten, dat doen we allemaal. Maar jij bent niet in de positie om daarover te oordelen. Je uitbarsting getuigt in mijn ogen niet van veel collegialiteit. Ik zie voor jou dus geen plaats meer in ons bedrijf, maar wens je alle goeds toe voor de toekomst.”

“Not in doing what you like, but in liking what you do is the secret of happiness.”(James Matthew Barrie)

Donderdagmiddag, ergens op een appartement in Antwerpen, een hobje in een buitenwijk, een loft aan de kust, een fermette in Limburg, een villa rond Brussel of een trendy tiny house

“Dag schat, ik ben thuis!”

“Fijn... En waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekacademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

Vanaf hier kan de discussie verschillende richtingen uit...

Versie 1: Assepoester en haar prins (hebben geen behoefte aan dit boek)

“Oh nee, hé, begin nu weer niet te zeuren. We hebben dat van vorige week toch uitgepraat, hé?”

“Ja hoor, schat, je hebt me toen zelfs een prachtige bloemenruiker geschonken. Was ik zo blij mee! Hij staat daar nog te pronken!”

“Inderdaad, waarom begin je dan terug over dat probleempje met ons Bartje?”

“Oh, maar het was niet mijn bedoeling om je aan te vallen, hoor, sorry als ik misschien een beetje kortaf was!”

“Ja, op de duur zou ik denken dat ik niets goeds kan doen.”

“Oh jawel hoor, tuurlijk wel! Neem mijn verjaardagskado bijvoorbeeld, die stofzuiger, dat was een schot in de roos, hé!”

"Ja, dat is een knap ding, hé, volledig automatisch, voorzien van alle modernste snuffjes!"

"Het duurste kado dat je me ooit gegeven hebt en elke cent waard!"

"Blij dat je dat even zegt, het is fijn om gewaardeerd te worden! En ik heb nog een verrassing die je zal waarderen: ik ben al gaan tanken, zodat jij dat morgen niet hoeft te doen!"

"Oh, dus daarom was je Sofie vergeten! Ja, dan kan ik niet anders dan dankbaar zijn, hé?"

"Dacht ik ook, dacht ik ook. En wat dat betreft, ik was haar niet echt vergeten, ik dacht dat het nog vakantie was."

"Ach schat, dat was vorige week. Maar dat geeft niet hoor, zo'n kleine vergissing. Het belangrijkste is dat je me een plezier wou doen!"

"Zo is dat! Net zoals vorige week, toen ik die wildbout voor je had meegebracht. Dat was ook een verrassing, hé?"

"Zeker! Wel jammer dat ik hem niet kon bewaren omdat ik net de diepvries had ontdooid..."

"Ja, dat kon ik niet weten, hé? Het gaat om de intentie!"

"Tuurlijk, tuurlijk..."

"En trouwens, had je me niet even kunnen verwittigen dat de diepvries buiten gebruik was? Toch een kleine moeite, hé? De inspanningen moeten van twee kanten komen..."

"Ja, je hebt gelijk. Maar ik had niet voorzien..."

"Nee, je had het niet voorzien. Dat kan gebeuren. Net zoals ik niet voorzien had dat de vakantie voor Sofie voorbij was. Zie je, we maken allebei foutjes, hé?"

"Ja... ja, zeker..."

"Dat moeten we ook gewoon kunnen toegeven, hé. We moeten streng naar onszelf kijken, anders blijft het niet duren."

"Oh, stel je voor! Daar wil ik niet aan denken, hoor."

"Nee, ik ook niet... Kom, we schenken ons een glaasje in en we toasten op ons, wat denk je daarvan?"

"Super, ik haal het meteen... En is er nog iets wat je wenst?..."

"Hmm.... Best wel hoor... Kan je het raden?..."

"Oh!... Hihi... Ja, ik denk het wel..."

"Super... Ik ga alvast naar boven!"

“... en ik volg je zo meteen. Met je drankje! Hihi...”

Assepoester vraagt na een jaar de scheiding aan en de prins zag het niet aankomen.

Versie 2: Kim en Kim (hebben dit boek - nog - niet gelezen)

“Oh nee, hé, begin nu weer niet te zeuren. Ja, ik ben het vergeten. Ja, ik heb het weer volledig verknoeid. Dat ik er enkele goede redenen voor had, zowel vorige week als deze week, telt uiteraard niet!”

“Ja maar, ons Sofie stond...”

“Ja, ons Sofie stond te wachten op haar papa. De slechtste papa van de wereld. In elk geval niet goed genoeg voor jou! **Het is nooit, maar dan ook nooit, goed genoeg voor jou!**”

“Waar komt dit vandaan? Ik kan toch niet zeggen dat alles prima is wanneer je je kinderen vergeet op te halen?”

“Ik zou al blij zijn, als je eens af en toe, één keertje maar, zou zeggen dat het prima is. Maar dat heb ik van jou nog nooit gehoord!”

“Heh? Daar gaat het hier toch niet om?”

“Ah nee? Voor mij wel! Voor mij is dat het hele punt: ik ben in jouw ogen gewoon niet goed genoeg!”

Resultaat: Het koppel gaat na een jaar “als goede vrienden” uit elkaar.

Versie 3: Dominique en Dominique (Dominique heeft het boek gelezen)

““Oh nee, hé, begin nu weer niet te zeuren. Ik ben amper thuis en ik krijg alweer verwijten! Zelfs over vorige week! Dat hebben we uitgepraat en ik heb je zelfs bloemen geschonken. De ruiker staat nog op tafel!”

“Ja, dat is gewaardeerd, dank je wel. Maar...”

“Gewaardeerd? Haha, laat me niet lachen! **Ij waardeert niets van wat ik doe!**”

“Begin niet, hé! Die bloemen zijn naast de kwestie, het gaat hier over...”

“...Zelfs je verjaardagskado vond je helemaal niks! **En daar had ik zoveel moeite voor gedaan!** Je kon nog niet doen alsof je er blij mee was!”

“Ik was er ook niet blij mee! Het was het duurste kado dat je me ooit geschonken hebt en het was een stofzuiger!”

“Een zelfrijdende stofzuiger! Het beste merk op de markt en met tientallen extra snuffjes! Uren heeft het me gekost om dat model voor je te vinden!”

“Schat, even tussendoor, hoewel het hier niets mee te maken heeft: **de regels voor een kado zijn heel simpel**. Ofwel geef je iets waar de ander blij van wordt. (For the record: als dat een enveloppe is, of een album uit mijn favoriete stripreeks of een tweehonderdste set oorbellen of nog maar eens mijn lievelingsparfum, is daar niets mis mee.) Ofwel geef je iets wat uitdrukt wat de ander voor jou betekent. In geen van beide gevallen komt een stofzuiger in aanmerking. Of een elektrische blikopener. Of een weegschaal.”

“Kan allemaal waar zijn, maar ik had er verdorie tijd, geld en moeite in gestoken!”

“Wel, **als je me moet uitleggen hoeveel moeite je hebt gedaan, was het die moeite niet waard**, hé? En kunnen we nu terug naar het onderwerp, ons Sofie?”

“Graag, heel graag zelfs! Wat dat betreft: ook vandaag wou ik je alleen maar een pleziertje doen, **hoewel het me niets oplevert**, blijkbaar! Ik ben zonet speciaal voor jou langs het benzinstation gereden, zodat jij morgen niet hoeft te tanken.”

“Dat is fijn, dank je wel, maar dat belet niet dat Sofie op jou stond te wachten!”

“En ik zeg je net dat ik ben gaan tanken! Maar 't is weer hetzelfde: niet goed genoeg!”

“Maar het is ook niet goed genoeg, je hield je niet aan de afspraak! Waarom zet je dit soort dingen toch niet in je agenda of je telefoon?”

“Dat bedoel ik dus: ik had wel degelijk een alarm in mijn telefoon gezet. Om de benzinetank te vullen!”

“Maar dat had ik niet...”

“Nee, dat had je niet gevraagd... en dan telt het niet, hé? **Het is voor jou ook nooit goed!** Altijd is er wel iets mis. Doe ik het ene, dan wou je het andere... of andersom!”

“Ja maar, je zou Sofie ophalen. Je had het beloofd!”

“Ja, en vorige week stond ik daar, aan de muziekkacademie. En toen was ze er niet!”

“Maar vorige week was het vakantie!”

“Ja, dat kon ik ook niet weten, hé!”

“Jawel, ik had toch gezegd...”

"Ik had toch gezegd, ik had toch gezegd... Dat is het nu juist: ik ben een volwassen man met een eigen leven. **Ik moet toch niet de hele tijd doen wat jij zegt?**"

"Maar dat vraag ik toch ook niet?..."

"... Alsof jij nooit eens een foutje maakt, **je bent zelf ook niet perfect**, hoor!"

"Het gaat niet over mij, maar over ons Sofie!"

"Het gaat toch echt wel over jou, hoor! **Alles wat jij doet, is prima en wat ik doe is nooit goed genoeg!**"

"Maar doe nu toch niet zo gekwetst, we hadden een afspraak!"

"Jij noemt het een afspraak... Maar het komt er gewoon op neer dat jij iets beslist, wat ik braaf moet uitvoeren. **Alles op jouw manier en vooral geen eigen initiatief nemen!**"

"Nu moet jij eens luisteren: Na zoveel jaren samen ken je nog steeds niet het onderscheid tussen mijn leesbril en mijn correctiebril, terwijl ik je oordopjes in mijn handtas meedraagt, vermijd om warme tomaten te serveren, een muts koop en je vitamine D-pillen klaarleg. En toch zou je vreemd opkijken, moest ik plots klagen dat "alles op jouw manier" moet! Is het zoveel gevraagd om een systeem te volgen dat door ervaring ontwikkeld werd en dat werkt? **Daarvan afwijken veroorzaakt een kettingreactie met vervelende gevolgen**. Zoals vorige week, toen je die wildbout meebracht..."

"Ach, de wildbout, natuurlijk begin je daar weer over! Ik had het kunnen weten. Duur, lekker en sjiek... maar niet goed genoeg voor jou! Moet ik dan voor alles toestemming vragen?"

"Het is geen kwestie van toestemming vragen, maar van organisatie! Ik had net de diepvries ontdooid, dus ik kon dat ding niet invriezen! En zelfs niet klaarmaken, want ik had een vergadering!"

"Ach, maak toch niet overal zo'n probleem van! Komt het echt op de details aan, ja?"

"Dat is geen detail, hij is in de vuilbak beland! Doodzonde!"

"Weet je wat doodzonde is? **Dat jij nooit eens iets positiefs kan zeggen!**"

"Nu moet je eens even goed luisteren, Dominique..."

"Ja, natuurlijk. Luisteren! Alleen maar luisteren, dat is wat ik mag doen. En dan is het nog niet ok!"

"Jij denkt dat ik niets op prijs stel van wat je doet, maar dat is niet..."

"En waarom denk ik dat? Omdat het zo overkomt! Het lijkt wel alsof jij alleen het negatieve ziet... Vorige week, gisteren, vandaag! Is er dan helemaal niets positiefs aan mij te vinden? Wel? Denk je dat? Dat ik een prutser ben die niks alleen kan?..."

"Het gaat niet over jou!" *Het is toch geen wedstrijd?"*

"Het lijkt er nochtans op!"

Resultaat: Het wordt een vechtscheiding, waarbij Dominique de rechter ervan probeert te overtuigen dat hij/zij niets goeds kon doen.

Wederzijdse waardering houdt een relatie in balans.

“In een goed huwelijk denken beide partners heimelijk dat ze de beste zaak hebben gedaan.”
(tegeltjeswijsheid)

“Het is nooit, maar dan ook nooit, goed genoeg voor jou!”

“Dat jij nooit eens iets positiefs kan zeggen!”

“Alles wat jij doet, is prima en wat ik doe is nooit goed genoeg!”

“Ik moet toch niet de hele tijd doen wat jij zegt?”

“Jij waardeert niets van wat ik doe.”

“... hoewel het me niets oplevert.”

➔ Alles klopt nooit van niets en altijd.

“Je bent zelf ook niet perfect!”

➔ Het gaat niet over mij.

“Alles op jouw manier en vooral geen eigen initiatief nemen.”

➔ Waarom per sé eigen initiatief bij een systeem dat werkt?

“Ik had er verdorie tijd, geld en moeite in gestoken.”

➔ Originaliteit is overrated.

➔ Als je moet uitleggen hoeveel moeite je hebt gedaan, was het die moeite niet waard.

➔ Wordt de partner blij van het kado EN/OF Drukt het uit wat de partner voor jou betekent?

“Het lijkt er nochtans op!”

➔ Proficiat, je hebt het laatste woord!

➔ **Het gaat niet over jou!**

Versie 4: Sam en Sam (Beiden hebben het boek gelezen)

“Dag schat, ik ben thuis!”

“Fijn... En waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekcademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

*“... Euh... Sorry schat, **ik heb het je moeilijk gemaakt, hé?**”*

“Nee, het was best lastig om het allemaal opgelost te krijgen. En het probleem is: dit gaat nog voorvallen, hé. Zolang jij niet...”

“... leert om een agenda te gebruiken. Ja, ik weet het, dat heb je al vaak gevraagd...”

“Je moet dat niet doen omdat ik het vraag, schat, maar omdat het nuttig is. En nodig!”

“Ja, anders gaat het niet goedkomen, hé?”

“Geen kans.”

“Ok dan, ik zal een app installeren op mijn telefoon, jij wint!”

“Het is geen wedstrijd!”

“Weet ik wel... Het voelt heel even zo. Maar ik raak er wel overheen.”

Resultaat: En ze leefden nog lang en gelukkig.

8. Als je het niet meer ziet zitten, vertrek dan maar!

(Een hoofdstuk over respect.)

“Niets is ooit gemakkelijk en als het gemakkelijk is, is het niet de moeite.” (Indira Gandhi)

Donderdagmiddag, op het kantoor van “Dakwerken Louis”, ergens in Antwerpen:

“Goedemiddag Arthur, neem plaats. Je weet waarschijnlijk waarom ik je heb laten komen.”

“Ik vermoed van wel, mijnheer Louis. Maar ik hoop dat ik het verkeerd heb...”

“Je kwam vorige week dinsdag om 08.45u aan op de bouwwerf in de Delinstraat. Niet alleen was je daarmee drie kwartier te laat, je was ook...”

“...vergeten om de bouwmaterialen te gaan laden bij de groothandel. Ik weet het, mijnheer, en ik wil dit hier graag nog eens allemaal uitleggen. Het was zo’n drukke ochtend en ik was al aan de late kant en...”

“De werfleider heeft me het volledige verhaal reeds verteld, maar helaas is daarmee het probleem niet opgelost. Niet alleen was de klant ontevreden, er zijn ook kostbare werkuren verloren gegaan door de extra rit, dwars doorheen het piekuur dan nog. En de benzine is natuurlijk ook niet gratis. Bovendien was de camionette van de zaak drie uur langer onbeschikbaar. Het ergste was nog dat de werf slechts een dag later opgeleverd kon worden, wat ook de agenda voor de rest van de maand in de war stuurde.”

“Ik ben er mij van bewust dat mijn vergetelheid voor heel wat problemen heeft gezorgd. Maar ziet u, het was mij ontschoten omdat...”

“De redenen doen er niet echt meer toe, Arthur. Dit is een kleinschalig bedrijf, waar iedereen zijn verantwoordelijkheid moet nemen om de zaak te laten draaien. Door jouw nonchalance rezen er problemen. Voor de klant, voor de zaak en uiteindelijk dus ook voor je collega’s. En dit niet voor de eerste maal. Enkele maanden geleden was er ook zo’n incident. Ik zie me dan ook genoodzaakt om je contract bij “Dakwerken Louis” te beëindigen, wat me oprecht spijt.”

*“Wel, mijnheer Louis, als het zo zit, dan **ben ik blij dat ik hier kan vertrekken!**”*

“Oh?... Dat is niet het antwoord dat ik verwachtte.”

“Nee, dat geloof ik graag. Maar ik zag het al aankomen. Ik weet dat het al een tijd scheefzit tussen mij en de werfleider. Maar ik kan u verzekeren: ze gaat me nog missen!”

“Is dat zo? Die indruk kreeg ik niet echt...”

“Nee, dat zal wel niet. Maar wacht maar af. Wanneer ik er niet meer ben, zal duidelijk worden welke inbreng ik eigenlijk had in dit bedrijf. De collega’s gaan niet lachen wanneer ze me moeten vervangen, hoor!”

“Tja, Arthur, het is nu eenmaal zo...”

“Het is nu eenmaal zo dat de werfleider geen idee heeft van wat ik allemaal presteerde en regelde. Maar dat zal snel duidelijk worden, dat zal u zien!”

“Hmm... Denk je dat echt?”

“Absoluut gegarandeerd! Mijn kennis en ervaring zijn zomaar niet te vervangen, hoor! En mijn enthousiasme ook niet! Jaren heb ik met hart en ziel gewerkt voor dit bedrijf... en dit is dan de dankbaarheid die je krijgt.”

“Arthur, je moet het niet zo persoonlijk opvatten. Het is in het belang van het bedrijf dat...”

“Het is in het belang van het bedrijf dat de werfleider ontslagen wordt, niet ik! Die incompetente boerentrien helpt uw bedrijf helemaal om zeep!”

“Arthur, zo grof! Wat zijn dat voor beschuldigingen? Mijn bedrijf om zeep helpen? De werfleider?...”

“Da’s niet gelogen en niet overdreven! Zeg niet dat ik u niet gewaarschuwd heb!”

“Mij gewaarschuwd? Maar Arthur, ik ben me helemaal niet bewust...”

“... van problemen met madame de werfleider? Wel, nu bent u op de hoogte! En als het bedrijf failliet gaat, is het uw verantwoordelijkheid!”

“Failliet?! Nu overdrijf je toch echt, Arthur!”

“Helemaal niet, wacht maar af. Ze gaat me nog smeken om terug te komen. En u ook.”

“Maar... maar...”

“Zonder mij draait het hier helemaal in de soep. Dus u zal een keuze moeten maken, mijnheer Louis... Het hangt nu van u af!”

“Euh... ik weet niet... Ik moet...”

"... er nog een eens een nachtje over slapen? Dat lijkt me een heel goed idee, mijnheer Louis. Ik wist wel dat u een redelijk man was!"

"Euh... een redelijk man... Ja, ja... redelijk..."

"Met een hart voor het bedrijf, hé? Net zoals ik!"

"Euh... een hart voor het bedrijf... Ja... Ja, zeker... Euh, tja... Zo'n beslissing moet ook niet overhaast genomen worden, natuurlijk..."

"Natuurlijk, zeker, net wat u zegt. We zijn het helemaal eens, mijnheer Louis!"

"Zijn we het eens?..."

"Absoluut! Volledig! Zonder twijfel!"

"Euh, dat zal dan wel, zeker. Ok, weet je wat, we gaan er eentje drinken..."

"... En morgen opnieuw fris aan de slag! Hihi, beer is like duct tape, it fixes everything, niet? Op uw gezondheid, mijnheer Louis!"

"En op de jouwe, Arthur!"

Geloofwaardig? Niet bepaald. Arthur kan eerder een antwoord in deze zin verwachten:

"Of we je gaan missen of niet zal de toekomst moeten uitwijzen, Arthur. Je weet wat men zegt: het kerkhof ligt vol onmisbare mensen. Ik heb van de werfleider vernomen dat ze je voldoende kansen heeft gegeven en dat je verkozen hebt om deze te negeren. Het is niet voldoende om te roepen dat je belangrijk bent voor het bedrijf, je moet het ook nog aantonen. De werfleider heeft een analyse gemaakt en de balans sloeg niet in jouw voordeel door. Je geeft trouwens zelf aan dat je niet langer met haar wil of kan samenwerken en dat maakt mijn beslissing makkelijker. Ik hoop dat je elders wel op je plaats bent en wens je nog een mooie carrière toe."

"Respect for ourselves guides our morals, respect for others guides our manners." (Laurence Sterne)

Donderdagmiddag, ergens op een appartement in Antwerpen, een hobje in een buitenwijk, een loft aan de kust, een fermette in Limburg, een villa rond Brussel of een trendy tiny house

“Schat, ik ben thuis!”

“Fijn, maar waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekcademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

Vanaf hier kan de discussie verschillende richtingen uit...

Versie 1: Assepoester en haar prins (hebben geen behoefte aan dit boek)

“Oh nee, hé... Je gaat toch niet zo beginnen? Vorige week ons Bartje, deze week ons Sofie, ga je me dat nu de rest van de maand onder de neus wrijven?”

“Oh nee, dat is helemaal niet mijn bedoeling!”

“Dan graag een beetje vriendelijker, hé! Zo is het niet fijn thuiskomen, hoor!”

“Sorry, ik wou je geen slecht gevoel bezorgen.”

“Wel, je hebt het toch gedaan. Je mag me wel wat liefdevoller begroeten. Het is niet omdat ik een kleinigheidje over het hoofd zie, dat we elkaar moeten beginnen afsnauwen, hé.”

“Nee, daar heb je natuurlijk gelijk in. Je bent niet met mij getrouwd om de hele tijd kritiek te krijgen, hé.”

“Ah, dat begrijp je dan toch. En wat valt er trouwens nog te zeuren? Alles is toch opgelost?”

“Ja... Ja, natuurlijk. Ik ben Bartje bij de buurvrouw gaan afzetten en ik ben dan...”

“Ja, je hoeft niet je hele dag te vertellen, hé, dat doe ik toch ook niet wanneer ik thuiskom?”

“Nee... Nee, maar ik dacht dat je wou weten hoe...”

“Hoe je het allemaal had opgelost. Nee, hoef ik niet persé te weten. In de plaats daarvan zal ik vertellen wat ik zonet heb gedaan. Ik ben voor jou gaan tanken, is dat geen fijne verrassing?”

“Oh... Ja, fijn!”

“Ja, je weet dat ik je graag een pleziertje doe, hé?”

“Ja... Ja, dat weet ik wel... denk ik.”

“Maar je hoeft me niet te bedanken, hoor. Alleen zou het wel fijn zijn wanneer jij zaterdag de kinderen meeneemt op familiebezoek. Dan houd ik hier een pokernamiddag met de collega’s.”

“Oh... Ga je weer niet mee naar je moeder, dan?”

“Nee, heb ik geen zin in. En zo kan jij mij ook eens een pleziertje doen, dat hoort toch zo in een huwelijk, hé?”

“Euh...”

“Ja, het is niet omdat wij een relatie hebben, dat we altijd samen moeten zijn, hé. Ik heb recht op een beetje me-time af en toe.”

“Euh...”

“Dat kan jij natuurlijk moeilijk begrijpen, omdat je maar deeltijds werkt. Jij hebt me-time genoeg!”

“Euh... maar ik heb dan geen tijd om te pokeren, hoor...”

“Nu niet moeilijk doen, hé. Je mag de zaken ook wel eens van mijn kant proberen te bekijken. Als je me graag ziet, tenminste!”

“Maar natuurlijk zie ik je graag!”

“Waarom doe je dan zo moeilijk? Ik moet zeggen dat ik eraan begin te twijfelen!”

“Heh? Waaraan?”

“Aan jou! Aan het feit of je het nog wel ziet zitten!”

“Wat precies?”

“Wel... alles. Ons! Onze relatie... ons huwelijk!”

“Maar hoe kom je daarop? Natuurlijk zie ik het nog zitten! Ik vind je geweldig!”

“Ja, dat zeg je nu wel. Maar ik voel het niet. We zitten op een verschillende golflengte en ik kan je niet bereiken... Eerlijk gezegd weet ik niet of...”

“... of we samen moeten blijven?... Maar... Maar...”

*“Zie je, je twijfelt zelf ook. Kijk eens, ik zal het rechtuit zeggen: ... **Misschien kan je maar beter vertrekken, hé?** Maar ik kan je wel verzekeren: je zal goed moeten zoeken om iemand te vinden die zoveel van jou kan verdragen als ik. Een ander zou het veel sneller opgeven, neem dat maar aan!”*

“Maar ik wil niemand anders! Ik wil jou!”

“Tja... dan zal je toch wat meer moeite moeten doen...”

“Dat doe ik, beloofd! Ik neem zaterdag de kinderen mee en zorg voor een rustige pokernamiddag!”

“Ah... zo mag ik het horen. En zorg dat er wat lekkers in huis is voor ons!”

Assepoester vraagt na een jaar de scheiding aan en de prins zag het niet aankomen.

Versie 2: Kim en Kim (hebben dit boek - nog - niet gelezen)

“Oh nee, hé... Je gaat toch niet zo beginnen? Vorige week ons Bartje, deze week ons Sofie, ga je me dat nu de rest van de maand onder de neus wrijven?”

“Niet de rest van de maand, maar nu even wel, ja!”

“Vind je dat fijn, dat je me weer op een fout kan betrappen?”

“Heh?...”

“Je zit er volgens mij gewoon op te wachten. Weer een gelegenheid om aan te tonen dat ik mislukt ben als ouder!”

“Wat? Nee, dat is niet...”

“... en als partner stel ik ook niet veel voor, hé? In jouw ogen?”

“Maar daar gaat het niet over! Het gaat over Sofie!”

*“Ja... Sofie... en Bartje... Volgens jou zijn die ook beter af zonder mij, zeker? Wel, in het kort: **als je het niet meer ziet zitten, vertrek dan maar, hé!**”*

Resultaat: Het koppel gaat na een jaar “als goede vrienden” uit elkaar.

Versie 3: Dominique en Dominique (Dominique heeft het boek gelezen)

“Oh nee, hé... Je gaat toch niet zo beginnen? Vorige week ons Bartje, deze week ons Sofie, ga je me dat nu de rest van de maand onder de neus wrijven?”

“Zeg, alsof ik niets anders doe dan zeuren!”

“Wel, ik moet zeggen, de laatste tijd zit het er toch dikwijls tegen, hé... Ik kan niet meer veel goeds doen in jouw ogen.”

“Wat verwacht je dan? Wanneer je twee keer in twee weken vergeet om je kind op te halen, dan...”

*“... Dan is dat weer een reden om bitsig te doen en op me te vitten. **Ik ben echt niet met jou getrouwd om de hele tijd kritiek te krijgen**, hoor!”*

“De hele tijd? Je overdrijft nog geen beetje!”

“Wel, ik kan je in elk geval zeggen dat het vermoeiend wordt. Ik krijg amper de tijd om mijn jas uit te trekken en het zit er weeral tegen.”

“Vermoeiend?... Weet je wat vermoeiend is? Ons Bartje gaan afzetten bij de buurvrouw, de tandarts bellen, op de fiets springen en met ons Sofie en de fiets aan de hand naar huis wandelen!”

“Ja, ja,... je bent echt te beklagen, dat heb ik al wel door... Hoe dikwijls krijg ik dat te horen de laatste tijd!”

“Ja, maar... ik kan je toch niet feliciteren omdat je je kind vergeten bent!”

“Ik ben mijn kind niet vergeten, het was me even ontschoten om langs de muziekacademie te rijden. En weet je hoe dat komt? Omdat ik voor jou ben gaan tanken, daarom! Om jou een pleziertje te doen! Ik kan me de tijd niet meer herinneren dat jij mij een pleziertje gedaan hebt!”

“Wat??? Ik ben dit weekend met de kinderen op visite gegaan bij de familie, zodat jij kon gaan vissen met Theo en Soufjan!”

*“Oh nee, krijgen we dit weer? Ik werk hard, **ik heb recht op mijn ontspanning!**”*

“En ik dan? Ik heb ook behoefte aan momenten voor mezelf!”

“Maar jij werkt deeltijds, je hebt elke week een dag vrij!”

*“Voor de duizendste maal: **die dag is evenzeer een werkdag** als alle andere, maar dan thuis!”*

“Ja, ja, dat heb je inderdaad al dikwijls gezegd, maar je bent toch baas over je eigen tijd, hé.”

*“Ik krijg het niet aan je verstand. Maar volgende zaterdag ben ik niet beschikbaar, als je dat maar weet. **Ik neem een halve dag me-time.**”*

“Voor mijn part. Als je maar niet denkt dat ik dan ga stofzuigen.”

“Tuurlijk niet, daar dient mijn vrije woensdag immers voor?...”

“Ja, 't is al goed... Je hoeft niet zo sarcastisch te doen.”

“Is dat niet hoe jij het ziet, dan? Mijn vrije tijd is voor het gezin en die van jou is van jou?...”

“Pff... Ik weet het niet meer, hoor. We praten langs elkaar heen. **We zitten duidelijk niet op dezelfde golflengte...**”

“Dat mag je wel zeggen. Zeker op het vlak van taakverdeling. Je wil me niet begrijpen.”

“Maar kan je niet proberen om het eens van mijn kant te bekijken? Je geeft me het gevoel dat jij onvervangbaar bent en ik een ouder van niks.”

“Het gaat niet over jou! Ik wou het voor één keertje eens over mij hebben. En over ons!”

“Wel ja, laat ons het eens over ons hebben. Wat dat betreft, soms vraag ik me af...**waarom wij eigenlijk getrouwd zijn?**”

“Heh? Meen je dat nu? Is het de tijd voor de grote vragen? Hoe kom je erbij om zoiets nu en hier op tafel te gooien?...”

“Dat is geen antwoord, hé... Tja, hoe kom ik erbij? Wat ik ook probeer, ik krijg enkel een snauw terug. Dat is pijnlijk, hoor... En eerlijk gezegd weet ik niet of...”

“Je weet niet wàt? Of we niet beter uit elkaar zouden gaan?!...”

“Ja, de gedachte is al bij me opgekomen. Ik denk soms dat jij... Nu ja, **als je me niet meer graag ziet, dan kan je beter vertrekken, hé?** Ik schijn toch geen meerwaarde te betekenen...”

“Een meerwaarde? Heh? Hoe?... Wat is dit voor een kinderachtig **staaltje blufpoker?**...”

“... Maar ik kan je wel verzekeren: je zal goed moeten zoeken om iemand te vinden die zoveel van jou kan verdragen als ik. **Een ander zou het veel sneller opgeven,** neem dat maar aan!”

“Oh...? Hoe moet ik dit opvatten? Was ik je laatste keuze dan? Dat is voor jou bepaald ook geen compliment! En nu moet je stilaan ophouden, je bent de pedalen kwijt!”

“Ja, dat zal wel. Ik ben de pedalen kwijt... Maar even kritisch naar jezelf kijken, dat zit er niet in! Jongens toch, waar ben ik eigenlijk aan begonnen. **Had ik het allemaal op voorhand geweten...**”

“Dominique, je gaat te ver! Bekijk het maar, ik heb er genoeg van!”

“Maar hoe is dat nu mogelijk, ik probeer een ernstig gesprek te voeren en je gaat ervandoor!”

“Een ernstig gesprek? Je dreigt met een echtscheiding!”

“Heh... Nee, dat is helemaal niet zo, ik wil geen scheiding, ik zie je graag, ondanks alles...”

Alle mannen doen hun best – Inge Scheynen – scheyneni@gmail.com

“Ondanks alles?! Moet ik me nu geveleid voelen, misschien? Terwijl je bezig bent ons huwelijk op te blazen?”

“Nee, nee, luister eens, ik heb me misschien een beetje ongelukkig uitgedrukt, maar...”

“Een beetje ongelukkig uitgedrukt? Dat is het understatement van het jaar!”

*“Wacht even... Laat ons even terugschakelen. Kom eens hier. **Hoe komen we hieruit?** Je begrijpt toch dat het niet aangenaam is om altijd in het hoekje te zitten waar de klappen vallen?...”*

“En denk je dat het voor mij fijn is om mijn hart niet te mogen luchten? Als het niet kan bij mijn partner, waar dan wel?”

“Ja, ja... Euh... Ik was een beetje gefrustreerd, zie je. Daarom ging ik misschien wat te ver...”

“Jij was gefustreerd? Wat denk je dan van mij?”

*“Ja, ja, toegegeven, voor jou is het ook niet altijd makkelijk... Kom, **zeg maar hoe we het kunnen goedmaken. We vinden wel een compromis...**”*

“Het goedmaken, hieruitkomen, een compromis sluiten?... Is dat wat je nu van mij verlangt? Terwijl je me net meedeelt dat je niet weet waarom je er eigenlijk aan begonnen bent? Dat je spijt hebt van je keuze? Van je relatie?...”

“Ja, kom, dat was allemaal gezegd in het vuur van de strijd...”

“... in het vuur van de strijd? Welke strijd? Omdat jij niet op tijd bij de muziekacademie was, moet ik ons huwelijk redden?...”

“Komaan schat, werk een beetje mee, we zien elkaar toch graag? Dan kunnen we het toch gewoon even goedmaken?”

“Hmm... misschien wel. Maar het zal niet hier en nu zijn...”

“Pff, laat al maar. Met jou valt niet te praten.”

Resultaat: Het wordt een vechtscheiding, waarbij Dominique de rechter ervan probeert te overtuigen dat hij/zij niets goeds kon doen.

Respectvol ruziemaken kan je leren.

“The ultimate test for a relationship is to disagree, but to hold hands.” (Alexandra Penney)

“Als je het niet meer ziet zitten, vertrek dan maar.”

“Had ik het allemaal op voorhand geweten...”

“Soms vraag ik me af waarom we getrouwd zijn.”

“We zitten niet op dezelfde golflengte.”

“Ik ben niet met jou getrouwd om de hele tijd kritiek te krijgen.”

“Een ander zou het veel sneller opgeven.”

➔ De aanval is de slechtste verdediging.

“Ik werk hard, ik heb recht op mijn ontspanning.”

➔ Me-time is een basisrecht. Voor beide partners. Niet bestemd voor stofzuigen. Of boodschappen.

“Hoe komen we hieruit?”

“Zeg maar hoe we het kunnen goedmaken.”

“We vinden wel een compromis.”

- ➔ “Hoe lossen we dit op?” vergt mentale en emotionele gymnastiek waar de partner niet aan toe is.
- ➔ Een compromis is niet altijd na te streven. Soms heeft één van beiden gewoon gelijk. (Wanneer iemand zegt dat de som van twee en twee vier is en een ander zegt zes, dan sluit je niet af op vijf.)
- ➔ Een gemeente sorry is een goed begin.

“Pff, laat al maar, met jou valt niet te praten.”

➔ Proficiat, je hebt het laatste woord!

➔ **Het gaat niet over jou!**

Versie 4: Sam en Sam (Beiden hebben het boek gelezen)

“Dag schat, ik ben thuis!”

“Fijn... En waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekacademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

“... Euh... Sorry schat, dat ging weer even helemaal mis...”

“Ja, twee keer in twee weken, daar word ik niet vrolijk van.”

“Nee, ik kan begrijpen dat je niet zo enthousiast bent over mij op dit moment... en ons Sofie ook niet, vermoed ik. Tja, ik heb geen excuus, ik ben het gewoon vergeten.”

“Hmm... ik moet zeggen dat ik het daar wel lastig mee krijg, met dat vergeten van jou. Afspraken die niet opgevolgd worden, dat werkt niet.”

*“...**En ik wil juist graag dat het wel werkt!** Dus hoe kan ik mijn goede wil laten zien?”*

“Door een agenda bij te houden of voor mijn part een alarm in je telefoon te zetten. Dat is toch zo moeilijk niet?”

“Nee, niks moeilijks aan. Komt in orde, beloofd.”

Resultaat: En ze leefden nog lang en gelukkig.

9. Je moet je dat toch allemaal zo niet aantrekken!

(Een hoofdstuk over inleving.)

“The opposite of love is not hate, it’s indifference. The opposite of art is not ugliness, it’s indifference. The opposite of faith is not heresy, it’s indifference. And the opposite of life is not death, it’s indifference.” (Elie Wiesel)

Donderdagmiddag, op het kantoor van “Dakwerken Louis”, ergens in Antwerpen:

“Goedemiddag Arthur, neem plaats. Je weet waarschijnlijk waarom ik je heb laten komen.”

“Ik vermoed van wel, mijnheer Louis. Maar ik hoop dat ik het verkeerd heb...”

“Je kwam vorige week dinsdag om 08.45u aan op de bouwwerf in de Delinstraat. Niet alleen was je daarmee drie kwartier te laat, je was ook...”

“...vergeten om de bouwmaterialen te gaan laden bij de groothandel. Ik weet het, mijnheer, en ik wil dit hier graag nog eens allemaal uitleggen. Het was zo’n drukke ochtend en ik was al aan de late kant en...”

“De werfleider heeft me het volledige verhaal reeds verteld, maar helaas is daarmee het probleem niet opgelost. Niet alleen was de klant ontevreden, er zijn ook kostbare werkuren verloren gegaan door de extra rit, dwars doorheen het piekuur dan nog. En de benzine is natuurlijk ook niet gratis. Bovendien was de camionette van de zaak drie uur langer onbeschikbaar. Het ergste was nog dat de werf slechts een dag later opgeleverd kon worden, wat ook de agenda voor de rest van de maand in de war stuurde.”

“Ik ben er mij van bewust dat mijn vergetelheid voor heel wat problemen heeft gezorgd. Maar ziet u, het was mij ontschoten omdat...”

“De redenen doen er niet echt meer toe, Arthur. Dit is een kleinschalig bedrijf, waar iedereen zijn verantwoordelijkheid moet nemen om de zaak te laten draaien. Door jouw nonchalance rezen er problemen. Voor de klant, voor de zaak en uiteindelijk dus ook voor je collega’s. En dit niet voor de eerste maal. Enkele maanden geleden was er ook zo’n incident. Ik zie me dan ook genoodzaakt om je contract bij “Dakwerken Louis” te beëindigen, wat me oprecht spijt.”

“Maar mijnheer Louis, dit kunt u niet menen! U maakt er werkelijk een veel groter probleem van dan het was.”

“Ik denk het niet, Arthur, de werfleider zei...”

“De werfleider, de werfleider... Dat mens stelde zich verschrikkelijk aan, ik denk dat het haar periode van de maand was!”

“Arthur, die opmerking is niet gepast!”

“Misschien niet, maar wat een scène schopte ze, zeg! Echt niet normaal!”

“Een scène? Daarvan is me niets bekend. Ze is hier gewoon de hele situatie komen uitleggen en ik moet zeggen...”

“Maar ze zal enorm overdreven hebben! Dat doet ze altijd! Die heeft haar carrière bij de opera gemist... een echte diva, hoor! Ik was ocharme één keer een beetje te laat...”

“Drie kwartier te laat, Arthur. En de bouwmaterialen...”

“Och, die bouwmaterialen... Ik had nog voorgesteld om terug te rijden en het zelf op te lossen, maar daar wou ze niet van horen! Logisch nadenken was teveel gevraagd!”

“Logisch nadenken? Ik had nochtans de indruk...”

“Zo’n drama was het toch niet? Ik heb geprobeerd om alles wat in perspectief te plaatsen, maar ze was niet voor rede vatbaar.”

“Tja,... ze draagt natuurlijk een zware verantwoordelijkheid, hé? Ze staat onder druk.”

“Ja, dat is te merken!”

“En ze heeft het altijd al moeilijk gehad om de zaken te relativieren... Maar...”

“Ze zou moeten leren om zich wat te ontspannen. Dat zou het leven van mij en van de collega’s een stuk makkelijker maken...”

“Hmm, ze trekt het zich alles wel hard aan, hé? Misschien dat...”

“Te hard, mijnheer Louis, er valt echt niet mee te werken!”

“Hmm... Tja... Misschien moet ik het er nog eens met haar over hebben.”

“Doet u dat, mijnheer Louis... Misschien kunt u haar een beetje tot rede brengen...”

“Ja, ja,... ze luistert wel vrij goed naar mij, moet ik zeggen. Ik kan waarschijnlijk wel tot haar doordringen...”

“Veel succes, mijnheer Louis, ik heb er alle vertrouwen in. En euh... wat dat ontslag betreft...”

“Ach, dat ontslag... Het lijkt erop dat we allemaal wat overreageerden... Kom, we gaan er eentje drinken en morgen opnieuw fris aan de slag!”

“Hihi, beer is like duct tape, it fixes everything, niet? Op uw gezondheid, mijnheer Louis!”

“En op de jouwe, Arthur!”

Geloofwaardig? Niet bepaald. Arthur kan eerder een antwoord in deze zin verwachten:

“Tja, Arthur... Ik denk dat je de zaken nu verkeerd voorstelt. Ik neem aan dat het niet fijn is om terechtgewezen te worden, maar om de werfleider te verwijten dat ze overreageert, dat is niet correct. Dat zij zich de gang van zaken aantrekt, pleit voor haar en niet tegen haar. Niet alleen is ze competent, ze doet haar werk met hart en ziel en dat is wat ik in haar waardeer. Het feit dat jij dat blijkbaar niet doet, versterkt mijn idee dat je niet op je plaats bent in ons bedrijf. Ik wens je verder uiteraard alle goeds toe voor de toekomst.”

“Never believe that a few caring people can't change the world. For, indeed, that's all who ever have.” (Margaret Mead)

Donderdagmiddag, ergens op een appartement in Antwerpen, een hobje in een buitenwijk, een loft aan de kust, een fermette in Limburg, een villa rond Brussel of een trendy tiny house

“Schat, ik ben thuis!”

“Fijn, maar waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekacademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

Vanaf hier kan de discussie verschillende richtingen uit...

Versie 1: Assepoester en haar prins (hebben geen behoefte aan dit boek)

“Maar schatje toch, kalm aan... Vind je nu zelf niet dat je wat overdreven reageert?”

“Tja... misschien een beetje. Maar ons Sofie was heel ongelukkig.”

*“Ja, dat is een puber, hé. **Dat moet je je toch zo niet aantrekken.**”*

“Ja, maar... ik was ook wel ongerust, hoor, toen jullie niet opdaagden...”

“Niet opdagen... Dat is een beetje overdreven, hé. Ik ben er nu toch?”

“Ja, ja, dat wel. Ja, maar...”

“En ik ben de kalmte zelf, zoals je ziet. Ik laat het van me afglijden en ik ben niet in het minst onder de indruk van Sofies boze bui. Waarom jij dan wel?”

“Oh... ik weet niet...”

“Is het de periode van de maand? Is dat het probleem? Dan ben je altijd wat labieler.”

“Euh... nee, het is niet... Ik ben niet...”

“Dan weet ik het ook niet. In elk geval, kalmeer maar een beetje. We moeten alles niet erger voorstellen dan het is.”

“Nee, dat wil ik ook niet. Maar ons Sofie...”

“Die moet niet zo hysterisch reageren. En jij moet haar gedrag niet tolereren. Je mag best wat assertiever zijn!”

“Euh... is dat zo?”

“Ja, je mag zeggen waar het op staat, hoor! Dat is je volste recht!”

“Oh...”

“Ik vind dat je Sofie teveel verwent. Ze mag best wat dankbaarheid tonen!”

“Dankbaarheid tegenover mij?”

“Tegenover mij vooral! Haal ik haar niet meestal netjes op?”

“Euh... ja... Jazeker.”

“Dat verdient respect, vind ik. Maar dat moet je afdwingen. En dat is jou niet gegeven. Jij laat over je heen lopen als een dom sloortje!”

“Heh... noem je mij nu een dom sloortje?”

“Maar nee, je moet dat niet zo letterlijk nemen.”

“Euh... maar je hebt het toch letterlijk zo gezegd?”

“Ach mens, dat bedoelde ik toch niet. Ik zei zomaar wat, vergeet het maar. Anders ben je daar ook nog ongelukkig om!”

“Euh... Ok... Ik probeer het te vergeten.”

“Niet proberen, schat. Gewoon vergeten. Alsof ik het helemaal niet gezegd heb. Zo moeilijk is dat niet, hé? Het stelde echt niet veel voor!”

“Euh... Ok, als het niet veel voorstelde...”

“Voilà, dat is dan ook weer in orde. En nog even over daarnet: ik ben Theo gaan thuisbrengen en daarna ben ik ook nog gaan tanken. Speciaal voor jou!”

“Oh, dat is lief...”

“Inderdaad! Want jij bent belangrijk voor mij, hé, dat weet je!”

“Ja, daar ben ik blij om...”

“Dat mag ik hopen! Ja, ja... Over het algemeen loopt het allemaal prima tussen ons. Al reageer je soms wat overdreven, dat moet ik er wel aan toevoegen.”

“Oei, daar ben ik me niet van bewust...”

“Nee, dat weet ik wel. Maar voor mij is het soms knap vermoeiend, hoor. Al dat drama altijd. Zoals toen je dacht dat je ontslagen ging worden, omdat die collega leugens over jou verspreidde... Man, man, man, daar bleef je maar over dooremmeren!”

“Ja, dat was een moeilijke periode... Dat trok ik me erg aan. En het heeft maar een haartje gescheeld of ik was mijn baan kwijt.”

“Gelukkig had je toen veel steun aan mij, hé! Hoe dikwijls heb ik je gewezen op het belang van relativeren! Stel je voor dat ik het me ook nog had aangetrokken, dan was de chaos compleet!”

“Euh... Ja... Chaos, ja...”

“En chaos kunnen we niet gebruiken, hé? Het leven is al ingewikkeld genoeg. Dus geen gedoe meer over ons Bartje of ons Sofie. Of over jou. Het mag ook wel eens over mij gaan, vind ik.”

“Euh... over jou?”

“Ja, er gebeurt ook heel wat in mijn leven, hé? Zoals vorige week, toen dat verklikkerlichtje aanging in de wagen. Dat was stressen, hoor! Maar ook op zo’n momenten moet je prioriteiten stellen. Het één of het ander!”

“Euh... Bartje of de wagen?”

“Zo is dat! Ons Bartje kan niet vroeg genoeg leren om te relativeren. We willen toch niet nog zo’n hysterische tiener als ons Sofie, hé?”

“Euh...”

“En nu brengen we de theorie in praktijk: gedaan met tobben! We nemen een aperitiefje en trekken het ons niet meer aan.”

“Euh... ok.”

“En om alles helemaal in perspectief te zetten: kom maar mee naar boven, dan toon ik je wat echt van belang is in een relatie!”

“Oh... Euh... Ok, ik kom eraan.”

Resultaat: Assepoester vraagt na een jaar de scheiding aan en de prins zag het niet aankomen.

Versie 2: Kim en Kim (hebben dit boek - nog - niet gelezen)

“Maar schatje toch, kalm aan... Vind je nu zelf niet dat je wat overdreven reageert?”

“Nee, dat vind ik zelf niet.”

“Ah, dan zal het de periode van de maand zijn. Misschien kan je het niet helpen, maar dan ben je echt onuitstaanbaar.”

“Hela, een beetje respect, graag!”

“Ik bedoel gewoon dat je je alles veel te hard aantrekt. Een beetje relativeren, graag!”

“Wat relativeren? Dat ik onuitstaanbaar ben?”

“Laat al maar, er valt met jou nu toch niet te praten.”

“Klopt. We zijn uitgepraat.”

Resultaat: Het koppel gaat na een jaar “als goede vrienden” uit elkaar.

Versie 3: Dominique en Dominique (Dominique heeft het boek gelezen)

“Maar schatje toch, kalm aan... Vind je nu zelf niet dat je wat overdreven reageert? Alleen omdat ik iets vergeten ben?”

“Niet iets! Je dochter!”

“Ja, luister eens, ik ben mijn dochter echt niet met opzet vergeten. Ik denk voortdurend aan de kinderen. En aan jou, trouwens...”

“Waarom was je dan niet waar je moest zijn? Bij de muziekacademie? Als je kind voortdurend in je gedachten is? Dat begrijp ik niet.”

*“Jongens, jongens, **wat minder opgefokt graag!** Is het die periode van de maand of zo?”*

“Wat? De periode van de maand? In welke eeuw leef jij? De tijd dat je dat ter sprake mocht brengen, ligt ver achter ons, hoor!”

“Ja, ja, voer het drama nog wat op! Dames en heren, hier is ze dan: de koningin van Sheba! Houd maar op met al dat theater, van mij moet je geen ovatie verwachten!”

“Wat?!... Vind je dat zelf niet een beetje grof?”

*“Ja, ja, 't is al goed. **Dat had ik misschien niet moeten zeggen...**”*

“Waarom doe je het dan? Om zomaar te kwetsen? Lukraak in het rond schieten en zien wat er doel treft?”

“Ja, sorry, dat was misschien wat kort door de bocht, ik bedoelde het niet kwaad. **Trek het je maar niet teveel aan...**”

“Het me niet aantrekken? Hoe stel je je dat voor? Zal ik proberen het te onthoren, misschien?”

“**Ik bedoelde gewoon dat je het wat moet relativeren...**”

“Aha, werkt het zo? Jij mag zeggen wat je wil en ik moet het nadien relativeren? Zo maak je mij verantwoordelijk voor wat jij zegt, dat is bizar!”

“Ja, zeg,... zo erg was het nu ook niet, hé. **Ik had nog wel iets anders kunnen zeggen, hoor!**”

“Heh? Maakt dat het beter?...”

“Nee, laat maar, dat meende ik ook niet. Ik wou eigenlijk alleen maar benadrukken dat ik ons Sofie niet met opzet vergeten ben. Het was me even ontschoten.”

“Als je het in je agenda had gezet, of in je telefoon, dan was het je niet ontschoten. Maar dat was teveel moeite, zeker?”

“Dat is naast de kwestie. Maak je nu niet zo boos en laat het me even uitleggen. Ik was Theo gaan thuisbrengen en nadien ben ik nog langs het benzinstation gereden. En daarom...”

“... en daarom werd Sofie ineens minder belangrijk.”

“Mens, **doe toch niet zo emotioneel**. Ik probeer rustig met je te praten, maar daar ben je blijkbaar niet toe in staat. Of niet toe bereid!”

“Inderdaad, ik ben niet bereid tot een rustig gesprek! Noem het onredelijk, maar wie vergeet zijn kinderen twee keer in twee weken?”

“Jongens toch, wat overdrijven we weer! Het einde van de wereld is aangebroken. Het doet me denken aan die paniek vorig jaar, toen je dacht dat je ontslagen ging worden door de roddels van die collega. Jamie, dacht ik... of Stevie?”

“Aubrey! En dat was toen een groot probleem waar ik mee zat, ik heb er weken niet van geslapen!”

“Ja, dat is weer hetzelfde, hé. Je trekt je alles echt teveel aan.”

“Zal ik je eens wat vertellen? De wereld zou een mooiere plaats zijn, wanneer iedereen zich wat meer van elkaar zou aantrekken. Wat meer rekening houden met elkaar en met het effect van daden en woorden. Meer respect, minder onverschilligheid! **Ik zit te wachten op de dag dat jij je wat meer zou aantrekken!** Van mij, van de kinderen, van wat in ons leven gebeurt!”

“Maar mens, wat draaf je weer door! Een goede raad: je moet leren om je te ontspannen. Zou yoga niets voor jou zijn?”

“Mij ontspannen? Terwijl ik mijn tandartsafspraak moet verzetten, mijn zoontje uit zijn bedje moet halen en mijn dochter gaan halen? Ik zou het jou willen zien doen!”

“Kijk, schat, ik begrijp dat je wat overstuur bent...”

“Overstuur, dat is een understatement.”

“Ik beseft wel dat je een moeilijke dag had. Het is niet abnormaal dat dat wat stress oplevert...”

“Oh... nu vind je het plots niet abnormaal?”

*“Ja... weet je, het doet me denken aan vorige week, **toen het mezelf overkwam**. Dat gevoel, dat je ineens iets moet oplossen dat je helemaal niet zag aankomen. Toen dat verklikkerlichtje in de wagen ineens begon te branden. Terwijl ik 120 km per uur reed! Op het linkervak! Dat gaf ook een adrenalinestoot, hoor, dat kan ik je verzekeren!”*

*“Nu even kort en krachtig: **HET GAAT NIET OVER JOU!!!**”*

“Ach mens... je bent onmogelijk!”

Resultaat: Het wordt een vechtscheiding, waarbij Dominique de rechter ervan probeert te overtuigen dat zijn/haar partner te weinig relativeringsvermogen bezat.

Onverschilligheid is onaantrekkelijk.

“Ik mis je” is niet hetzelfde als “Ik ben klaar om de liefhebbende partner te zijn die je nodig hebt, verlangt en verdient.” (tegeltjeswijsheid)

“Je moet je dat toch allemaal niet zo aantrekken.”

“Ik bedoelde gewoon dat je het wat moet relativeren.”

- ➔ Te laat. The damage is done.
- ➔ Relativeren kan je niet forceren.

“Wat minder opgefokt graag.”

“Doe toch niet zo emotioneel.”

- ➔ Verwar emotioneel doen niet met geëmotioneerd zijn.

“Dat had ik misschien niet moeten zeggen.”

“Ik had nog wel wat anders kunnen zeggen.”

- ➔ Mis nooit een kans om te zwijgen.

“Ach mens... je bent onmogelijk!”

- ➔ Proficiat, je hebt het laatste woord!

“Het doet me denken aan vorige week, toen het mezelf overkwam.”

- ➔ Inleving begint met interesse voor de ander, niet voor jezelf.
 - ➔ **Het gaat niet over jou!**

Versie 4: Sam en Sam (Beiden hebben het boek gelezen)

“Dag schat, ik ben thuis!”

“Fijn... En waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekacademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

*“Euh... sorry, schat... **Niet zoals je je avond gepland had, zeker?**”*

“Nee, ik ging nog een taart bakken voor de koorrepetitie. Maar of dat nu nog lukt...”

“Oh... nogmaals sorry, ik weet hoe leuk je het vindt om in de keuken bezig te zijn.”

“Tja, ik zie wel wat er mogelijk is. Maar kunnen we deze hick-ups nu alsjeblieft vermijden in de toekomst?...”

“Euh... je bedoelt... een agenda?”

“Vind je niet dat het stilaan tijd wordt?”

“Hmm, eigenlijk wel. Ik installeer straks de app op mijn telefoon.”

“Kan het ook nu?”

“Je hebt een punt.”

Resultaat: En ze leefden nog lang en gelukkig.

10. Ik doe echt wel mijn best!

(een hoofdstuk over inzet)

“Barba non facit philosophum – Met een baard ben je nog geen filosoof.” (latijns spreekwoord)

Donderdagmiddag, op het kantoor van “Dakwerken Louis”, ergens in Antwerpen:

“Goedemiddag Arthur, neem plaats. Je weet waarschijnlijk waarom ik je heb laten komen.”

“Ik vermoed van wel, mijnheer Louis. Maar ik hoop dat ik het verkeerd heb...”

“Je kwam vorige week dinsdag om 08.45u aan op de bouwwerf in de Delinstraat. Niet alleen was je daarmee drie kwartier te laat, je was ook...”

“...vergeten om de bouwmaterialen te gaan laden bij de groothandel. Ik weet het, mijnheer, en ik wil dit hier graag nog eens allemaal uitleggen. Het was zo’n drukke ochtend en ik was al aan de late kant en...”

“De werfleider heeft me het volledige verhaal reeds verteld, maar helaas is daarmee het probleem niet opgelost. Niet alleen was de klant ontevreden, er zijn ook kostbare werkuren verloren gegaan door de extra rit, dwars doorheen het piekuur dan nog. En de benzine is natuurlijk ook niet gratis. Bovendien was de camionette van de zaak drie uur langer onbeschikbaar. Het ergste was nog dat de werf slechts een dag later opgeleverd kon worden, wat ook de agenda voor de rest van de maand in de war stuurde.”

“Ik ben er mij van bewust dat mijn vergetelheid voor heel wat problemen heeft gezorgd. Maar ziet u, het was mij ontschoten omdat...”

“De redenen doen er niet echt meer toe, Arthur. Dit is een kleinschalig bedrijf, waar iedereen zijn verantwoordelijkheid moet nemen om de zaak te laten draaien. Door jouw nonchalance rezen er problemen. Voor de klant, voor de zaak en uiteindelijk dus ook voor je collega’s. En dit niet voor de eerste maal. Enkele maanden geleden was er ook zo’n incident. Ik zie me dan ook genoodzaakt om je contract bij “Dakwerken Louis” te beëindigen, wat me oprecht spijt.”

*“Maar mijnheer Louis, dit kunt u niet menen! **Ik doe echt wel mijn best!** Of beweerde de werfleider soms van niet? Zei ze dat het me allemaal niets kon schelen? Dat ik er zomaar wat als toerist bijliep, misschien?”*

“Nee, dat heeft ze niet beweerd. Maar ze zei dat...”

“... Zie je wel, ze weet goed genoeg hoeveel moeite ik doe. Voor het bedrijf, voor de collega's. En voor haar!”

“Ja, Arthur, ik wil gerust aannemen dat je ervan overtuigd bent dat je je inzet, maar...”

“... Het overgrote deel van de werkdagen ben ik echt wel op tijd! Of heeft ze verteld dat ik alle dagen te laat kom? Dat is een grove leugen!”

“Nee, Arthur, dat beweert ze helemaal niet. Maar dat...”

“Aha! Dus dan weet u ook dat ik er geen gewoonte van maak om te laat te komen, hé! Dus waar gaat dit dan eigenlijk over?”

“Dat heb ik daarnet toch...”

“...En ik blijf niet thuis wanneer het regent. En dat is dikwijls, hoor. Zeker nu met die klimaatverandering!”

“Ja, dat kan allemaal waar zijn, maar...”

“... En ik heb getrakteerd voor mijn verjaardag!”

“Ja, dat is natuurlijk positief... Maar...”

“... En vorige week heb ik zelfs de verwarming in de camionette niet opgezet om benzine te sparen. Terwijl het berekoud was! En dan maar klagen dat de aarde opwarmt...”

“Hmmm. Tja, ik denk niet dat we die discussie hier moeten voeren...”

“Nee, natuurlijk niet, maar wij moeten er wel mee leven, hé, mijnheer Louis? En altijd buiten werken... Hoor je mij daar soms over klagen?”

“Nee, nee... dat niet, nee...”

“Aha! Door weer en wind, door dik en dun, dat is mijn motto!”

“Ja... Tja... dat geeft wel blijk van enthousiasme...”

“... en van inzet, mijnheer Louis! Van inzet! Ik doe enorm mijn best!”

“Ja... Tja... Het lijkt een beetje onrechtvaardig om... Als je zo je best doet... Je klimt inderdaad mee met de collega's op het dak in de regen. En je had een taart bij met je verjaardag...”

“En geen vlaai uit de supermarkt, hoor, best een duur stuk patisserie! Ook nog even dit: ik ben geen hele dag afwezig gebleven, hé, ik was gewoon een beetje te laat!”

“Hmm... Hoe zeggen ze dat ook alweer? Better to be late than to arrive ugly, hé? Hahaha!”

“Hahaha, geestig, mijnheer Louis, geestig!”

“Haha, dacht ik ook! Ach, Arthur, wat maakt het ook uit of de klant tevreden is? Kom, we gaan er eentje drinken en morgen opnieuw fris aan de slag!”

“Hihi, beer is like duct tape, it fixes everything, niet? Op uw gezondheid, mijnheer Louis!”

“En op de jouwe, Arthur!”

Geloofwaardig? Niet bepaald. Arthur kan eerder een antwoord in deze zin verwachten:

“Tja, Arthur... Daar gaat het nu juist over: dat je je best doet. Dat betekent dus dat er geen beterschap meer mogelijk is. Helaas volstaat dit niet voor het bedrijf. Ik heb iemand nodig die het vanzelfsprekend vindt om zich te blijven verbeteren. Iemand die niet zijn bovenaardse best moet doen om op tijd te komen of om afspraken na te leven. Iemand die het als dakdekker vanzelfsprekend vindt om af en toe in de regen te werken. Of die al dan niet de verwarming opzet in de bestelbus of trakteert met zijn verjaardag doet minder ter zake, al wordt het geapprecieerd. Ik wens je verder alle goeds toe voor de toekomst.”

“Seek respect, not attention. It lasts longer.” (Ziad AbdeInour)

Donderdagmiddag, ergens op een appartement in Antwerpen, een hobje in een buitenwijk, een loft aan de kust, een fermette in Limburg, een villa rond Brussel of een trendy tiny house

“Schat, ik ben thuis!”

“Fijn, maar waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekcademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

Vanaf hier kan de discussie verschillende richtingen uit...

Versie 1: Assepoester en haar prins (hebben geen behoefte aan dit boek)

“Ja, zeg, Theo vroeg om hem even thuis te brengen. En dan is het me ontschoten.”

“Ah zo... Blij dat je dat even uitklaart. Een aperitiefje?”

“Graag! En nog even over onze zoon, die ik vorige week vergeten was...”

“Vergeten, vergeten,... dat zijn zware woorden, hé. Je zou toch nooit met opzet je kinderen vergeten?”

“Nee, uiteraard niet. Ze zijn mijn allergrootste prioriteit, hé. En jij ook, natuurlijk!”

“Oh... wat ben je toch een lieverd...”

“Jij ook, hoor schat, jij ook! Maar vorige week, dat was omdat...”

“Ik weet het nog wel, hoor, je hebt het heel duidelijk uitgelegd allemaal.”

“Ja, maar soms begrijp je de dingen niet van de eerste keer, hé, dat weet je zelf ook.”

“Ja, dat is wel zo. Maar dit weet ik echt nog: je was naar de garage gereden in plaats van naar de onthaalmoeder. Begrijpelijk hoor, omdat...”

“Ja, omdat er een verklikkerlichtje aanging in de wagen...”

“Ja, blij dat je dat niet negeert, dat kan gevaarlijk zijn, hé... Jij neemt je verantwoordelijkheid, dat apprecieer ik zo aan jou!”

“Inderdaad! Als ik de kinderen vergeet, is het met een goede reden, hé!”

“Absoluut! Jij zal altijd je uiterste best doen om hen niet te vergeten, weet ik wel, hoor!”

*“Ja, ja, dat hoor ik je nu graag zeggen, zie. **Dat ik mijn best doe!**”*

“Het is ook zo, hé schat. Je uiterste, uiterste best!”

“Altijd, overal!”

“Zo is dat: altijd, overal! Wij boffen maar, hé, dat jij zo je best voor ons doet!”

“Zo is dat: ik ben meestal op tijd om de kinderen op te halen, hé: bij de crèche, bij de judo, bij de muziekschool...”

“Bravo!”

“Weet je hoe dat komt? Omdat ik hen graag zie, daarom! En jou ook, natuurlijk.”

“Heerlijk om te horen, zeg!”

“Je gelooft me toch, hé?”

“Natuurlijk, ik kan het toch met mijn eigen ogen vaststellen, hoeveel moeite je bereid bent om te doen? Is dat niet het grootste bewijs?”

“Zo zie ik het nu ook. Wat zijn we het toch altijd eens!”

“Omdat jij altijd gelijk hebt, hé! En je bent de beste vader op de planeet, hoor!”

“Dank je, zo’n compliment af en toe is echt wel op zijn plaats. Dat doet deugd, dat kan ik je wel zeggen!”

“Maar je verdient het ook, mijn lieverd. Ik laat je graag weten hoezeer ik je waardeer!”

“Hmm... weet je? Ik zal je eens iets vertellen... Ik heb ook het gevoel dat...”

“Jij bent heel sensitief, hé schat... Welk gevoel heb je dan?”

“Wel... Ik heb het gevoel dat jij je ook wel inzet voor ons gezinnetje, hoor!”

“Oh... wow... meen je dat? Meen je dat echt? Dat ik...?”

“... dat jij ook je best doet? Ja hoor! Uiteraard gaat het jou natuurlijker af. Jij moet je minder inspannen dan ik...”

“Ja, bij een vrouw gaat dat allemaal vanzelf, hé. Daar heb je gelijk in.”

“Ja, ja, maar toch. Af en toe mag het toch ook eens uitgesproken worden. Ik merk je inzet wel op, hoor.”

“Wow... en ik merk het zelf amper!”

“Ja, ja, ik meen het echt. Ik zou het niet zeggen als ik het niet zo aanvoelde!”

“Oh... daar maak je me echt gelukkig mee!”

“Ik kan zelfs een voorbeeld geven: jij bent vandaag ons Sofie gaan halen omdat ik het vergeten was...”

“Ach, niet zo hard voor jezelf, schat! Het was een vergissing!”

“Ja, weet ik wel... Maar jij hebt het opgelost. En dat vind ik dus wel knap van jou. Ziehier: een oprecht compliment van mij aan jou. Ben je nu niet blij?”

“En of ik blij ben! Amai...”

“Zullen we dan nu dat aperitiefje nemen?”

“Dat zal ik meteen voor je halen... En is er nog iets wat je wenst?...”

“Hmm.... Best wel hoor... Kan je het raden?...”

“Oh!... Hihi... Ja, ik denk het wel...”

“Super... Ik ga alvast naar boven!”

“... en ik volg je zo meteen. Met je drankje! Hihi...”

Resultaat: Assepoester vraagt na een jaar de scheiding aan en de prins zag het niet aankomen.

Versie 2: Kim en Kim (hebben dit boek - nog - niet gelezen)

*“Ja, zeg, Theo vroeg om hem even thuis te brengen. En dan is het me ontschoten. Kan iedereen gebeuren. Ik had van alles aan mijn hoofd. Het was niet met opzet, **ik doe echt wel mijn best, hé!** Als je dat maar weet!”*

“Ja, weet ik wel, maar daar gaat het niet om.”

“Gaat het daar niet om? Ik vind van wel. Als je niets doet, kan je niets verkeerd doen, hé!”

“Ik zeg toch niet dat je niets doet? Ik wil alleen...”

“Ik had anders wel de indruk, hoor... Alsof je niet gelooft dat ik moeite doe!”

“Jawel, geloof ik wel, maar...”

“Aha, dan zijn we het daarover eens. Fijn zo.”

Resultaat: Het koppel gaat na een jaar “als goede vrienden” uit elkaar.

Versie 3: Dominique en Dominique (Dominique heeft het boek gelezen)

“Ja, zeg, Theo vroeg om hem even thuis te brengen. En dan is het me ontschoten.”

“Dus je hebt Theo wel thuisgebracht en je dochter niet? Heb je je prioriteiten wel op een rijtje?”

*“Begin nu niet te zeuren! **Natuurlijk heb ik mijn prioriteiten op een rijtje.** Je doet net of ik voorrang geef aan een collega boven mijn dochter!”*

*“Wel, dan hebben we een probleem. **Als je je dochter vergeet terwijl je je prioriteiten op je rijtje hebt, dan wil ik er niet aan denken wat er gebeurt wanneer dat niet zo zou zijn...**”*

“Doe niet zo giftig. Voor de honderdste maal: ik was het gewoon vergeten!”

“Inderdaad... In tegenstelling tot Theo, die was je niet vergeten!... En ons Bartje vorige week...”

“Dat van vorige week, dat heb ik nu al tien keer uitgelegd! Ik was onderweg en toen...”

“Ja, ja, toen ging er één of ander verklikkerlichtje aan in de wagen, ik weet het... Maar...”

“Ik moest hem wel naar de garage brengen, je mag zo’n lichtje niet negeren!”

“Nee... en dus neger je je zoontje maar, zeker?”

“Nu doe je net alsof ik hem zoals Hans en Grietje naar het bos heb gebracht! Alleen omdat ik eens twee keertjes niet op tijd was! Al de andere keren heb ik de kinderen wel degelijk netjes opgehaald: bij de crèche, bij de judo, bij de muziekschool...”

“... en moet ik nu bravo roepen, of wat?”

“Nee, dat zeg ik toch niet! Het lijkt alleen alsof jij niet beseft hoeveel moeite ik voor mijn kinderen doe. Alsof ze alleen op jou kunnen rekenen!”

“Ja, maar... Zo was het vandaag toch ook?...”

“... Ik denk dat jij niet gelooft dat ik hen graag zie! Voor jouw informatie: ik ben dol op Bart en Sofie en **ik doe echt wel mijn best** voor hen. Heel hard zelfs!”

“**Het zou er nog aan mankeren, niet?** Het gaat hier om hetgene wat het meest belangrijke in je leven zou moeten zijn: de relatie met mij en met je kinderen, waarvoor je met heel je hart en uit vrije wil gekozen hebt. En logischerwijze dus ook om de dagelijkse organisatie van ons samen zijn. Wanneer je hiervoor je best niet zou doen, waarvoor dan wel?”

“Zie je wel, je gelooft het niet, hé? Je ziet gewoon niet dat ik echt wel mijn steentje bijdraag! Meer dan één ook!”

“Ik zeg je net dat het er niet om gaat wat ik geloof. Het gaat om...”

“... Heb ik niet al elke dag de vaatwasser ingeladen? Zelfs 's avonds, wanneer jij al bent gaan slapen? En ik help Sofie toch bij haar huiswerk, of niet soms? Daar zeg je niks over hé! Is dat soms niet mijn best doen?”

“**Een gewone sorry was ook een optie, hoor!**”

“Ja maar, af en toe mag dat toch eens uitgesproken worden, dat ik ook iets beteken in het gezin? Op de duur zou ik denken dat je helemaal geen idee hebt van de moeite die ik doe...”

“Nogmaals: naast de kwestie! En hoe zit dat eigenlijk met jou?”

“Wat bedoel je, ik zeg toch net...”

“Ja, je hebt me nu al twaalf keer verzekerd hoe hard je je best wel niet doet. Wat denk je dan van mij? **Zal ik er mijn takenlijstje tegenover plaatsen?** Waarom moet ik applaudisseren wanneer jij de vaatwasser inlaadt, terwijl je amper opmerkt dat speculaaspasta en toiletpapier worden aangevuld?”

“Ja, ja, natuurlijk, ja... Ik weet wel dat jij je ook inzet voor mij, voor ons... natuurlijk...”

“**Vind je dat zo natuurlijk, dan? Dat ik me inzet? Maar niet dat je zelf moeite doet?**”

“Maar jawel, nee, toch, ja, euh,... Daar ging het toch helemaal niet om?”

“Hmm, dat is apart. Wanneer jij een lijst opsomt is het relevant. Wanneer ik het wil doen, doet het niet ter zake...”

“Het lijkt gewoon alsof je niet gelooft dat ik mijn best doe!”

“Voor de zoveelste keer: **Geloof ik wel, bestrijd ik niet. Doe ik immers ook.**”

“Ik wou alleen maar aantonen...”

“Ik weet wat je wou aantonen. Maar wat ik vaststel, is dat een alarm zetten in je telefoon of een afspraak noteren in je agenda blijkbaar toch teveel moeite is...”

Alle mannen doen hun best – Inge Scheynen – scheyneni@gmail.com

*“je blijft doen alsof het me allemaal niet kan schelen. Alsof ik een flutvader ben! **Niet zo fijn, hoor!**”*

“Niet zo fijn?! Voor wie?...”

“... Ja, ok, ok... Ik begrijp ook wel dat het voor jou ook allemaal niet zo makkelijk is.”

“Dat is het ook niet! Zeker vandaag was het weer...”

“... Maar je mag nooit denken dat ons gezinnetje me niet kan schelen.”

*“Doe ik niet. Maar **het gaat over Sofie, niet over jou.**”*

“Luister, schat. Het was een vergissing. Kan iedereen overkomen. Wie niets doet, kan niets verkeerd doen. Neem nu maar van me aan dat het niet met opzet was en dat ik echt wel moeite doe. Kunnen we het hierop houden, alstublieft?”

*“Nee, dat kunnen we niet! **Ik wacht nog op mijn verontschuldiging. Net als Sofie.**”*

“Typisch... Altijd het laatste woord moeten hebben!”

Resultaat: Het wordt een vechtscheiding, waarbij Dominique de rechter ervan probeert te overtuigen dat hij/zij altijd zijn/haar best heeft gedaan.

Alle mannen doen hun best. Alle v/x ook.

“Better is not good enough. The best is yet to come.” (Temitope Balogun Joshua)

“Ik doe echt wel mijn best!”

- ➔ Uiteraard. Je partner ook.
- ➔ Ook dan moet je af en toe sorry zeggen. Je partner ook.

“Typisch... Altijd het laatste woord moeten hebben!”

- ➔ Proficiat, je hebt het laatste woord!

“Natuurlijk heb ik mijn prioriteiten op een rijtje.

“Niet zo fijn, hoor!”

“Maar je mag nooit denken dat ons gezinnetje me niet kan schelen.”

- ➔ **Het gaat niet over jou!**

Versie 4: Sam en Sam (Beiden hebben het boek gelezen)

“Dag schat, ik ben thuis!”

“Fijn... En waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekacademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

*“... Euh... Sorry, schat... Vorige week ons Bartje vergeten en deze week ons Sofie... **Dat kan beter, hé?...**”*

“Lijkt me wel...”

“Ik zal maar even met haar gaan praten, zeker?”

“Strak plan. En zeg haar maar dat je zo meteen frietjes haalt om het goed te maken... Daar heeft ze om gevraagd.”

“Komt goed, doe ik met plezier!”

Resultaat: En ze leefden nog lang en gelukkig.

11. “Het gaat niet over jou!”

“Qui quae vult dicit, quae non vult audiet. - Wie zegt wat hij wil, zal horen wat hij niet wil.”

(Erasmus)

Donderdagmiddag, ergens op een appartement in Antwerpen, een hobje in een buitenwijk, een loft aan de kust, een fermette in Limburg, een villa rond Brussel of een trendy tiny house

“Schat, ik ben thuis!”

“Fijn, maar waar is Sofie?”

“Sofie? Hé? Weet ik niet...”

“Ben je haar niet gaan halen, dan? Aan de muziekacademie? Ben je het werkelijk weer vergeten?”

“Oh... Oei... Was dat vandaag? Helemaal niet meer aan gedacht, ik spring snel in de auto!”

“Nee, dat hoeft niet meer, ze heeft me daarstraks al een bericht gestuurd om haar te komen halen. Ze is op haar kamer en ze is niet heel goed gehumeurd... en ik ook niet!”

“Ah... oef, goed opgelost dan. Alles in orde!”

“Niet helemaal! Ik heb mijn afspraak bij de tandarts moeten verplaatsen. Ik had je nog zo gevraagd om het in je agenda te zetten! Zeker nadat je vorige week ook al vergeten was om ons Bartje bij de onthaalmoeder te gaan oppikken.”

...

*“t Is toch niet waar, zeker, ik ben pas thuis en **ik moet alweer sorry zeggen!** Het lijkt of er elke dag wel iets is wat ik verkeerd doe in jouw ogen! Je mag je zelf ook wel eens verontschuldigen, hoor, voor dat voortdurende gezeur van jou! En altijd terugkomen op gebeurtenissen van weken, soms maanden geleden! Altijd die oude koeien... **Jij kan echt niets laten rusten! Ik ging er nu echt wel van uit** dat je zou begrijpen dat ik de veiligheid van mijn gezin belangrijk vind. Daarom ben ik vorige week naar de garage gereden in plaats van Bartje te gaan halen. En ons Sofie... tja, die ben ik gewoon even vergeten. Dat kan gebeuren, hé. Ik ben nu eenmaal geen wandelende computer, zoals jij. Mijn hoofd werkt een beetje anders. **Ik ben wie ik ben, hé. Ik heb mezelf ook niet gemaakt!***

*En in tegenstelling tot wat je schijnt te denken, bedoel ik het echt wel goed! Eigenlijk **wil ik alleen maar helpen**, daarom ben ik ook voor jou gaan tanken! En wat dat probleem van ons Sofie betreft: als we nu eens de uren van haar vioolles zouden verplaatsen? Naar woensdagmiddag, bijvoorbeeld,*

dan kan oma haar gaan halen.... Hmm?... Ook niet goed? Dan moet je het zelf weten, hé, ik geef het op! Ik kan jouw grillen toch niet volgen. En **volgens mij weet jij zelf niet wat je eigenlijk wil**. Ik zal het nog even voor je uitspellen: ik ben gaan tanken, ik ben met de auto naar de garage geweest, ik heb bloemen meegebracht,... Dat telt allemaal niet. **Voor jou is het nooit goed!** Ben je zelf volmaakt, misschien? Ik dacht het niet... De meeste mannen zouden het met me eens zijn dat je best moeilijk kan doen! Altijd reclameren en ongelukkig zijn... Dat is voor geen van ons beiden aangenaam, hé? Soms vraag ik me af of je me eigenlijk nog graag ziet. Of je het nog ziet zitten tussen ons... Wil je eigenlijk nog wel voort met mij? Met ons? **Als dat niet zo is, kan je misschien beter vertrekken!...**

Ja maar,... je moet nu niet beginnen huilen, dat kwam er misschien wat harder uit dan de bedoeling was. Ik was boos, ik zei zomaar wat... Kom, kom, niet zo overgevoelig, het was niet zo gemeen bedoeld als je het opvat. Relativeer het maar een beetje, 't is echt allemaal niet zo dramatisch, hoor. **Je trekt je alles veel te veel aan!**

En ik wil maar zeggen: **ik doe echt wel mijn uiterste best, hoor**, al schijn je dat niet te willen geloven! Ik maak af en toe een fout, wie niet? Maar als jij denkt dat dat betekent dat ik geen moeite doe, dan weet ik het ook niet meer!"

Samenvatting: de nonsensfilter/onzinscanner

Waarom moet ik altijd sorry zeggen? (onzin 1)

→ Niet altijd. Wel wanneer het jouw verantwoordelijkheid is.

Jij kan echt niets laten rusten, hé! (onzin2)

→ Pas wanneer er echt naar elkaar geluisterd werd, kan iets afgehandeld worden.

Ik ging er wel van uit dat... (onzin 3)

→ ... je partner jouw verwachtingen vervult? Ga vooral nergens van uit.

Ik ben wie ik ben, ik heb mezelf niet gemaakt! (onzin 4)

→ Niets blijft ooit hetzelfde. Sta open voor verandering.

Ik wou alleen maar helpen! (onzin 5)

→ Bied steun en troost, geen oplossing.

Weet jij eigenlijk zelf wel wat je wil? (onzin 6)

→ Ja: betrokkenheid en aandacht.

Voor jou is het ook nooit goed! (onzin 7)

→ Je partner zal het waarderen wanneer je bereid bent om een bestaand systeem te volgen.

Als je het niet meer ziet zitten, vertrek dan maar! (onzin 8)

→ Respect voor jezelf en voor elkaar is de basis van een duurzame relatie.

Je moet je dat toch allemaal niet zo aantrekken! (onzin 9)

→ Te laat: "the damage is done". Perfect vermijdbaar met een beetje inleving.

Ik doe echt wel mijn best! (onzin 10)

→ Dat je je inzet voor je relatie is de evidentie zelf. Doet je partner ook.

En vooral: "Het gaat niet over jou!"

Inhoudsopgave

1. “Waarom moet ik altijd sorry zeggen?”	6
(een hoofdstuk over verantwoordelijkheid)	6
2. Jij kan echt niets laten rusten, hé!	16
(een hoofdstuk over luisteren)	16
3. Ik ging er wel van uit.....	27
(Een hoofdstuk over verwachtingen.)	27
4. Ik ben wie ik ben, ik heb mezelf niet gemaakt!	38
(een hoofdstuk over openheid)	38
5. Ik wou alleen maar helpen!	49
(Een hoofdstuk over steun)	49
6. Weet jij eigenlijk zelf wel wat je wil?	60
(Een hoofdstuk over betrokkenheid.)	60
7. Voor jou is het ook nooit goed!	70
(een hoofdstuk over waardering.)	70
8. Als je het niet meer ziet zitten, vertrek dan maar!	81
(Een hoofdstuk over respect.).....	81
Respectvol ruziemaken kan je leren.	90
9. Je moet je dat toch allemaal zo niet aantrekken!.....	92
(Een hoofdstuk over inleving.).....	92
10. Ik doe echt wel mijn best!	103
(een hoofdstuk over inzet)	103
11. “Het gaat niet over jou!”	114

